



ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΕΤΟΣ ΙΗ'

ΤΕΥΧΟΣ 212—213

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ—ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1918

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α



“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,,

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ετησίᾳ δραχμαὶ 12.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δραχμαὶ 2

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22^α

ΤΕΥΧΟΣ 212—213

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ—ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1918

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Πύργος τοῦ Γραμματικοῦ, Μακεδονικὸν διήγημα.

Quo vadis, ὑπὸ Τ. Μωραϊτίνου.

Τὰ Ἰταλικά ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ (Συνέχεια). Μετάφρασις Ἐσ. De-Βιάζου.

Ἀντίλαλοι.

Σημειώσεις ἐνὸς μηνός, ὑπὸ Δάφνιδος.

Τί λέν τὰ κύματα, ὑπὸ Σ. Στρατήρη.

Ἡ πνευματικὴ κίνησις ἐν Εὐρώπῃ.

Τὰ Ἀθηναϊκὰ θεάτρα.

Γράμματα καὶ Τέχνη.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὰ ἐπανωφόρια. Γελοιογραφία.

Φλώρα Κανδηλάκη.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Συνδρομητῆ. Τὸ σύνολον τοῦ δαπανηθέντος χρηματός κατά τὸν παγκόσμιον πόλεμον ὑπελογίσθη εἰς 900 δισεκατομμύρια φράγκα. Εἶνε τὰ καθαρώς πολεμικά έξοδα.

Σ. Π.—Ἡ Λουβαῖν κατεστράφη τὴν 25 Αὐγούστου 1914. Διὰ τὴν θαυμασίαν Μητροπολίν τῆς, τὸ Δημαρχεῖον καὶ τὴν πνευματικὴν τῆς ζωὴν θὰ εὕρετε πληροφωρίας εἰς εἰδικὸν ἄρθρον, δημοσιευθὲν εἰς τὸ περιοδικὸν «Je sais tout» ἀρ. 118.

Δογοτέχνη.—Ὁ ἀρχαιότερος φιλολογικὸς σύλλογος εἶναι ὁ ἐν Βορδῶ φέρων τὸν τίτλον «Zai vte Φλωρῶ». Ὄνομάσθη οὕτω διότι τὰ διδόμενα βραβεῖα ἦσαν χρυσαὶ καὶ ἀργυραὶ ἀπεικονίσεις φύλλων ἀνθέων. Ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιότερα εἰσαίρεται ἢ Ἀρχαιολογικῆ, ἐκ τῶν φιλολογικῶν δὲ συλλόγων ὁ «Παρνασσός».

“ΠΑΝΘΕΟΝ,,

Κινηματογράφος.—Ὁδὸς Πανεπιστημίου

Ταινία ἔξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος.—Περιπετειώδη ἔργα.—Πρωταγωνισαὶ διεθνούς φήμης.—Ὁρχήστρα πλήρης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λαυράγκα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1841

Μετοχικὸν κεφάλαιον δρ. 20,000,000

Ἀποθεματικὸν δρ. 13,000,000

Ἐκδόσις τραπεζικῶν γραμματίων.—Προεξοφλήσεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων καὶ ἐμπορευμάτων.—Δάνεια ἐνυπόθηκα.—Δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα καὶ γεωργούς.—Ἀγορὰ καὶ πώλησις συναλλάγματος.—Πιστωτικὰ ἐπιστολά. — Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἴσμιον.—Καταθέσεις ἔντοκοι.—Ταμειντήριον.—Ταμείον τίτλων πρὸς φύλαξιν.

“CINÉ-ORIENT,,

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Διευθυντής: Κ. ΕΜΠΕΘΓΛΟΥ

“ΑΤΤΙΚΟΝ,, — “ΣΠΛΕΝΤΙΤ,,

“ΑΠΟΛΛΩΝ,, — “ΠΑΛΛΑΣ,,

Ἡ πρώτη ἰδρυθεῖσα ἐν Ἑλλάδι Κινηματογραφικὴ Ἐπιχείρησις. Κάτοχος τῶν καλλιτέρων ταινιῶν τῆς Εὐρώπης. Παρέλασις ἀπὸ τὴν ὁδοῦ τῶν ἱεσοῶρων, μεγάλων κινηματοθεάτρων τῶν Ἀθηνῶν ὄλων τῶν τελευταίων μεγάλων ἐπιτυχιῶν, μετὰ τὰς διασημοτέρας πρωταγωνιστρίδας καὶ τοὺς ὀνομαστοτέρους καλλιτέχνας.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι τὴν 31 Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 11—12 π. μ., ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ Δημαρχεῖῳ πρόχειρος μειοδοτικὸς συναγωνισμὸς δι’ ἐγγράφων προσφορῶν διὰ τὴν ἀπὸ τῆς προκυμαίας Πειραιῶς μεταφορᾶν, ἀπόθεσιν καὶ ἀποθήκευσιν εἰς τὰ ἐν τῇ συγγραφῇ ὀριζόμενα μέρη χυτοσιδηρῶν σωλῆνων διαμέτρου 0,200 καὶ 0,400 βάρους ὕλικου τόννων 465.

Τῶν ὄρων τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλούμενοι καθ’ ἑκάστην ἐν τῇ τμηματικῇ Ὑδραυλικῶν τοῦ Δήμου ἀπὸ 11—12 π. μ.

ΤΟΜΟΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

ὄλων τῶν ἐτῶν πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖόν μας ἀντὶ δρ. 12 ἑκάστος. Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας πλήρη σειρὰν γίνεται ἐκπτώσις 30 τοῖς 0/0.

Ἐπίσης πωλοῦνται χρονοῦδετα καλύμματα τῶν τόμων, πρὸς δρ. 2. Φύλλα παλαιά, ἑκάστων π. 2.



Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΒΟΥ

(ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)



ΗΓΑΙΝΑΜΕ ἀπὸ τὴν Καϊράνισα πρὸς Γραμματικόβο. Τὸ μουλάρι μου ἐδάδιζε μετὰ τὸν τράχηλο καὶ ταῦτιά τευτῶμένα σὶν νὰ μετροῦσε τὰ κοιλώματα τοῦ βράχου τοῦ ἀποτελοῦν τὴν ἐν χρήσει κατσκευασμένην μεταξὺ τῶν δύο χωριῶν. Παχὺ στρώμα πάγου ἐσκέπαζε τὰ σκαλωμάτα τοῦ πρωτοτύπου ὁδῶν εἰς τὸν ὄρειον, ὅστε παρυσίαζε λεῖα ἐπιφάνεια κατὰλληλῆ μόνον γιὰ πετινᾶρισμα. Ἦσαν ἀκόμη αἱ θεελλώδεις ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1912. Ἐνας χωροφύλακας, ὁ Μπαρμπα Σταύρος, ἀπὸ τοῦ Γραμματικοῦ, μετὰ συνώδευον. Τὸ μουλάρι μου ἐπαινητικῶς ἐγονάτιζε μετὰ κίνδυνον νὰ με παρυσύρη στὸν κρημνόν.

— Δὲν εἶνε γιὰ καθάλλα, κύριε. Καλλιτέρες νὰ κατεῶν, μετὰ συνεβούλευσε ὁ ἀγροφύλαξ.

Τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως μετὰ ἀνάγκης νὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ Μέντορος μας καὶ ἄρχισα πλέων νὰ βηματίζω, ἀν καὶ δὲν εἶχα στὰ πόδια μου περισσοτέρως ἐμπιστοσύνη ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ γενναίου τετραπόδου.

— Ὁ διάτανος νὰ πάρη καὶ σὰς καὶ τὸ καλὸ σας, μπαρμπα Σταύρο. Γιὰ δὲς τόπο μιά φορά τοῦ ἐξήλεψαν νὰ ἐλευθερώσουν, εἶπε ὁ χωροφύλακας γεμάτος θυμὸν, διότι τὴν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ σέρνῃ καὶ τὸ μουλάρι μου, ἐνθ’ αὐτὸς, γνήσιος νησιώτης, δὲν ἦτο εἰς θέσιν οὔτε τὸν ἐκυτό του νὰ σέρῃ ἐπάνω στοὺς κρυσταλλωμένους ἐκείνους κρημνοὺς.

— Τί φταίμε ἡμεῖς, κύριε χωροφύλακα! Ἡ Γουρκαὶ οὔτε ἔκαμνε τίποτε, οὔτε μὰς ἄφινε ἐμὰς νὰ φτιάσωμε. Τὴν πού μὰς ἦρθε ἡ ἐλευθερία, νὰ ἰδῆς πῶς θ’ ἀλλάξῃ ὁ τόπος αὐτὸς ἀμὰ γίνουσι ὁδοὶ, σιδηροδρομοί...

— Σιγὰ νὰ μὴ γίνουσι καὶ ἀεροδρόμια! διέκοψεν ὁ χωροφύλακας.

— Πῶς δὲν θὰ γίνουσι; θὰ γίνουσι καὶ θὰ

παρυσίνουσι ἐπὶ αὐτὰ τὰ πράγματα... Μοῦ τὸ λέει ἐμὲν τὸ παιδί μου ποῦ ἦταν στὴν Ἀμερική. Δὲν εἶνε ἔτσι κύριε μου; εἶπεν ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρία μου.

— Βέβαια! μπαρμπα Σταύρο, τοῦ ἀπήντησα. Ἡ ἐλευθερία θὰ σὰς κάμῃ πρὸς Γραμματικόβο ὁδοὺς, κρεμαστὰς γέφυρας καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα. Ἐπειδὴ ὁμως ἔως ἔσπου γίνουσι ἐπὶ αὐτὰ ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ πάμε μετὰ τὰ πόδια, δὲν μοῦ λές, ἔχομε ἀκόμη πολλὴ ὥρα ὡς τὸ χωριὸ σου;

— Ὅσοι νὰναι φθάνουμε, ἀκόμη λίγο καὶ θὰ φανῇ.

Πράγματι, τὸ Γραμματικόβο δὲν ἄρχισε νὰ προβάλλῃ χωμένο στὸ βάθος μιάς ρεματίας τοῦ Βερμίου ὄρου. Δένδρα καὶ καταχνιὰ τὸ ἐσκέπαζαν.

— Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ χωριὸ μας, κύριε; Δὲν εἶναι ὄμορφο; Ἐμεῖς τὸ λέμε μικρὴ Πολί! εἶπε ὁ μπαρμπα-Σταύρος, ὑπερήφανος γιὰ τὴν πατρίδα του.

— Δὲν ξέρω, κύριε Σταύρο, τοῦ ἀπήντησα. Ἀπ’ τὸ χωριὸ σας βλέπω μόνον ὀλίγα δένδρα. Ναι! βλέπω καὶ ἓνα μεγάλο πύργον. Φαίνεται κάπως χαλασμένος. Θὰ τὸν ἔχετε ρημάξει καὶ κῆτον τὴν στήν πολεμικὴ ἀναμπουμπούλα. Κρίμα στὸν ὄμορφο πύργον!...

Ὁ μπαρμπα-Σταύρος ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀκαντήσεως ζέσπαζε σὲ θορυβώδη γέλοια.

— Πῶς νὰ μὴ γελᾶσω, κύριε! Τὸν χαλάσαμε λές τὴν πόλεμον...Κι’ αὐτὸς στέκει ἔτσι ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ καπποῦ μου!...

— Ἀπ’ τὰ χρόνια τοῦ καπποῦ σου;!

— Ναι, ἀπ’ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀλῆ πασιᾶ, ἀν τὸν ἔχῃς ἀκουστὰ... Ἦταν ἓνας πασιᾶς Ἀρδανίτης... Ἐκατὴν χρόνια τώρα στέκει ὁ Πύργος ἔτσι ὅπως τὸν βλέπεις. Ἐχει γίνῃ ἐκεῖ μέσα ἓνα μεγάλο θαῦμα.

— Τί θαῦμα ἐγίνε μπαρμπα-Σταύρο; Μήπως ἐκεῖ βάρηκαν ἄσπρα τὰ γένεια τοῦ πασιᾶ;

— Ὁχι, κύριε. Ἐνα ἀληθινὸ μεγάλο θαῦμα, ποῦ ἔκαμε ἡ Παναγία μετὰ μιά μπεσοῦλα. Εἶναι μιά μεγάλη ἱστορία... Καὶ θὰ σὰς τὴν δι-

ηγόμενα αν δεν ήξευρα πώς σετς οι γραμματι-
σμένοι δεν πιστεύετε σ' αυτά τὰ πράγματα.

— Διηγήσου μας λοιπόν την ιστορία αυτή,
αφού έχομε μπροστά μας μισή ώρα ακόμα δρό-
μο και δεν έχομε τίποτε άλλο καλλίτερο να κά-
νουμε. Σου όρκίζομαι σ' όλους τους θαυματουργούς
άγιους πώς θα τὰ πιστέψω όλα με τὸ νι
και με τὸ στήμι.

Ο μάργα-Σταύρος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ
ἐπαναληφθῇ ἢ παρακληθῆς. Θὰ σὰς διηγηθῶ,
μὲ τὰ δικὰ μου λόγια, ὅ,τι μοῦ εἶπε ὁ ἀγροφύ-
λακας.

* *

— Τὸν πελώριο πύργο ἔκτισε ὁ Ἀχμέτ
βέης, ἕνα ἀπὸ τὰ πιστὰ μανδρόσκυλλα τοῦ Ἀλῆ
πασσιᾶ. Τὸ Γραμματικόδο, ἢ Κατράνιτσα, τὸ
Τσέγανι καὶ πολλὰ ἄλλα χριστιανικὰ χωρὶκὰ
τῶν Καϊλαρίων, τῆς Φλώρινας καὶ τῶν Βοδενῶν
ἦσαν τσιφλίκια του. Τοῦ τὰ χάρισε ὁ Ἀλῆ πασ-
σιᾶς, ὁ ὅποιος δὲν ἦτο καθόλου φειδωλὸς προ-
κειμένου νὰ κάμη πλουσίους τοὺς συμμορίτες του
μὲ κτήματα, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν δικὰ του. Διότι
ὁ περίφημος αὐτὸς πασιᾶς, ὁ ὅποιος ἄρχισε
τὸ στάδιό του ὡς ἀπλοῦς κατασκευαστής, δὲν
ξέχασε τοὺς παλιούς συντρόφους του ἅμα ἔγινε
μεγάλος, ἀλλ' ἐδημιούργησε μὲ αὐτοὺς μιὰ ἄ-
λυσσα τυραννίσκων τῆς Μακεδονίας, οἱ ὅποιοι
αὐτὸν εἶχαν γιὰ Σουλτάνον. Ἔτσι καὶ ὁ Ἀχμέτ
βέης, παλαιὸς λησταρχος, ἔγινε ὁ βασιλεὺς τοῦ
τόπου καὶ τὸ Γραμματικόδο ἢ πρωτεύουσά του.
Ἄρπαξε, φορολογοῦσε, κρεμοῦσε, χωρὶς νὰ
δίδῃ λόγο σὲ κανένα. Οἱ χριστιανοὶ τὸν προσ-
κυνοῦσαν ὡς καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀσημένιο τιμι-
πουκί του ἢ τὴν μαστιγὰ του, μὲ τὴν ὁποίαν
τοὺς ἔδερνε.

Αὐτὸς ὁ λόκος τῆς Ἀρδανιτιᾶς εἶχε μιὰ μο-
ναχοκόρη, τὴν Αἰσέ, ποὺ ἀποτελοῦσε μιὰ ἀντί-
θεσι ἀπὸ ἐκεῖνες μὲ τῆς ὁποῖες παίζει ἢ φάει
δταν ἀπὸ τὸ ἀγκάθι βγάξει τὸ τριαντάφυλλο.
Μαῦρα μαλλιά, μαῦρα φλογερὰ μάτια καὶ ἕνα
πρόσωπο ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἰδῆ ὁ ἥλιος, τὴν ἔκα-
μνε νὰ φαίνεται στοὺς χριστιανούς ὡς ἄγγελος
τοῦ οὐρανοῦ καὶ στοὺς Τούρκους ὡς οὐρὶ τοῦ
Παρχδεῖσου των. Ὁ πατέρας τῆς τὴν ἀγαποῦσε
τρελλὰ. Κάθε ἐπιθυμία τῆς ἦτο καὶ νόμος. Ὁ
σκληρὸς τύραννος ἦτο καὶ σκλάβος τῆς. Οἱ παπ-
πουδὲς μας ὄσες φορὲς ἤθελαν νὰ ἐπιτύχουν
κάτι ἀπὸ τὸν βέη κατέφευγαν σ' αὐτὴν καὶ πατὲ
ὁ κόπος των δὲν πῆγαινε χαμένος. Γιὰ τὸ χα-
τῆρὶ τῆς ὁ μπέης ἔφτιασε τὸν μεγάλο πύργο
ἔπου ζοῦσε μ' αὐτή, μὲ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ
μὲ μιὰ ἀράπισσα δοῦλα, μαῦρη ὡς τὸν Διά-
βολο. Τὰ καλλίτερα μπεόπουλα καὶ πασσαδό-
πουλα τῆς Μακεδονίας τὴν εἶχαν ζητήσει, μ'
αὐτὸς δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ χωρι-
σθῇ ἀπὸ τὸν θησαυρό του.

Γιὰ τὴν κακὴν τὴν τύχη, τὴν νύκτα τῆς Ἀνα-

στάσεως, δταν ὁ Δημήτριος ἔφαλλε σ' ὄλο τὸ
διαπασῶν τῆς φωνῆς του τὸ Χριστὸς Ἀνάστη,
καὶ τ' ἄλλα τροπάρια μας, ὁ ἀέρας ἔφερε τὴν
φωνὴν του ψηλὰ στὸν πύργο, ἔπου ἐκοιμάτο ἡ
Αἰσέ. Μὲς τὴν γαλήνη τῆς νύκτας καὶ τὴν ζέ-
λη τοῦ ὕπνου ἡ ξαφνικὴ ψαλμωδία τῆς φάνηκε
ὡς μακρινὴ μελωδία ἄλλου κόσμου. Ἐτρισε
τὰ μάτια τῆς νὰ βεβαιωθῇ μήπως ὀνειρεύεται.
Ἀνακάθησε ἔπειτα στὸ ἀραχνωτὸ στρώμμα καὶ
κτύπησε τῆς παλάμες τῆς. Ἀμέσως ἡ θύρα ἄ-
νοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ μαῦρη δοῦλα ποὺ ἐκοι-
μάτο ὡς πιστὸς σκύλος ἔξω στὸ κατώφλι.

— Χαμπά! Τί εἶναι αὐτὴ ἡ φωνή; Ἄν-
θρωπος ἢ πουλί;

— Οἱ γκιαούρηδες, παιδί μου.

— Τώρα τὰ μεσάνυχτα;!

— Γιουρτάζουν, ξέρω κι' ἐγὼ, τὸν Χριστό
τους. Αὔριο ἔχουν Πάσχα.

— Καλὰ, Χαμπά! Ἄμε τώρα νὰ κοιμηθῆς.

Καὶ μὴ λησμονήτης νὰ μοῦ φέρῃς αὔριο ἐδῶ
πάνω τὸν Χριστιανὸ ποὺ τραγοῦδεὶ τὸσον ὠραία.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ-πρωτὶ ἡ ἀραπὶνα ὠδή-
γοῦσε τὸν Δημήτρη στὴν κάμαρη τῆς κυρᾶς τῆς.
Ξανθὸς, λιγερός καὶ ὀμορφος προκαλοῦσε μὲ
τὴν λεβεντιὰ καὶ τὴν Δαμπριάτικη στολή του
τὴν ζήλεια καὶ τὸν θαυμασμό. Ἐλαφρὴ ὠχράδα
εἶχα ἀπλωθῆ στὸ πρόσωπό του ὅταν ἐμβαίνε
στὸν παρθενῶνα τῆς μπεσοῦλας ἔπου κάθε βέ-
θηλος ποῦ θὰ τολμοῦσε νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι
ἔπρεπε ν' ἀφίση ἔξω κάθε ἐλπίδα.

— Σὺ ἔφελνες πῆς τὴν νύκτα; τὸν ἐρώτησε
μὲ τὴν γλυκύτερη φωνή τῆς ἡ Αἰσέ, καθισμέ-
νη σ' ἕνα πολύτιμο σοφὰ καὶ κρατῶντας ἐλα-
φρὰ μὲ τ' ὀλόγυμνο ἀριστερὸ τῆς χέρι τὸν με-
ταξωτὸ πέπλο, μὲ τὸν ὅποιον ἦτο σκεπα-
σμένη.

— Ἐγὼ, Χανούμ ἐφέντη! ἀπήντησε ὁ Δη-
μήτριος, ὀρθιος πάντοτε καὶ μὲ τὰ μάτια καρ-
φωμένα στὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

— Καὶ τί τραγοῦδια ἦσαν αὐτὰ ποὺ ἔλεγες
τόσον γλυκὰ καὶ ὠραία; Ποῦ τὰ μαθεῖς;

— Εἶμαι ὁ ψάλτης τῆς ἐκκλησίας μας καὶ
ἐλέγαμε ὕμνους θρησκευτικούς.

— Ἰαὶ γιατί εἶχατε ἐκκλησία τὰ μεσάνυ-
χτα; Γιουρτάζατε τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ;

— Ὅχι, τὴν Ἀνάστασί του. Σὺν σήμερα
ἔγινε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν τάφο ἔπου τὸν παρά-
χωσαν οἱ Ἑβραῖοι, ἀφού τὸν ἐσταύρωσαν.

— Πῶς;! Τὸν ἐσταύρωσαν τὸν Χριστὸν σας;
Δὲν τῶξερὰ! Κρίμα. Καὶ ἦτο καλὸς ἀνθρωπος.
Δὲν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τοὺς Ἑβραίους. Ὅσες φο-
ρὲς πηγαινῶ στὰ Γιάννενα μὲ κλέδουν πάντοτε
στὰ ψούνια μου.

Ὀμορφιά καὶ λεβεντιὰ μιὰ φορὰ ποῦ τὴν
ἔχει τὸ ἄπιστο σκυλί...Εἶπε γεμάτη θαυμασμό
ἀρδανίτικα πρὸς τὴν δοῦλὰ τῆς ἡ μπεσοῦλα.

— Σὺν τὴ φωνή καὶ ἡ θωριά του. Εἶναι τὸ

ὀμορφότερο παλλικάρι ποὺ ἔχω ἰδῆ. Κρίμα
ποῦ εἶναι ἄπιστος... ἀπήντησε ἐκείνη, χαμογε-
λώντας, στὴν ἴδια γλώσσα.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; ἐρώτησε ἡ Αἰσέ στρε-
φομένη πάλι πρὸς τὸν Δημήτρη.

— Ἀπὸ τὴν Νιάουσα.

— Ἄμ' βέβαια! Ἐνὰ ὀμορφο παλλικάρι
σὺν καὶ σένα δὲν μποροῦσε νὰ ξεφυτρώσῃ στὸ
κουτσο-Γραμματικόδο σας. Καὶ πῶς σὲ λέγουν;

— Δημήτρη.

— Ἄ! Δημήτρη, Δημητράκη. Ὄρατο τ' ὀ-
νομά σου. Λοιπόν, Δημητράκη μου, δὲν εἶναι
ἀνάγκη νὰ μὲ φοδᾶσαι τόσο. Ἦμπορείς νὰ μὲ
κουτάξῃς καὶ στὰ μάτια. Ἐγὼ δὲν τρώγω ἀν-
θρώπους. Κάθησε καὶ σ' ἕνα σοφὰ. Νὰ, ἐδῶ ἀν-
τικρύ μου. Δὲν κουράσθηκες τόσην ὥραν ὄρθιος
νὰ κουτάξῃς τῆς μύτες τῶν ποδιῶν σου; Χαμ-
πά!... Φέρε μας κανένα γλυκὸ νὰ κεράσωμε
τὸν φῆλο.

Ἐν τῷ μεταξῷ σιγά-σιγὰ ὁ φερετζῆς τῆς εἶχε
γλυτερήσει κάτω στὰ πόδια τῆς καὶ ἐπρόβαλε
γυμνὰ στὰ θαμνωμένα μάτια τοῦ Δημήτρη ἡ
ἐξικριτικὴ ὀμορφιά τῆς μπεσοῦλας.

Ὁ Δημήτριος τὰ εἶχε χάσει. Χριστιανὸς αὐ-
τὸς νὰ βοῖσκειται στὸ χαρεμλίκι τοῦ μπέη μό-
νος, ὀλομόναχος μὲ τὴν θυγατέρα του! Ἄν τὸ
μάνθανε τ' ὀλιγώτερο ποῦχε νὰ πάθῃ ἦτο νὰ
τὸν κρεμάσουν ἀπὸ τὴν γλώσσα. Κρύος φόβος
τὸν ἐκυρίαψε. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν ὅταν πῆρε
ἀπὸ τὴν μαῦρη τὸ ἀσημένιο ποτήρι μὲ τὸ σιρόπι
ἀπὸ ἀνθόμελι.

— Δὲν μὰς λές τώρα καὶ κανένα ἀπὸ τὰ ὀ-
ρχιά σου τραγοῦδια; τοῦ εἶπεν ἡ Αἰσέ σὲ τόνο
φωνῆς ποὺ ἦτο περισσότερον μελιστάλακτος
καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθόμελι τῆς.

— Νὰ τραγοῦδήσω ἐδῶ μέσα;! Δὲν εἶνε
δυνατόν.

QVO VADIS

Ε...

Ποῦ πᾶς ἀπόσεκτα, τὸ πλῆθος ποὺ διαβαίνει
Μπορεὶ ν' ἀγγίξῃ στὰ μαλλάνια σου τὰ χρυσαφάνια,
Ὡ σιλουέττα ἀέρινη, γραμμένη
Ἀπὸ ἀγγέλων δάχτυλα κερῆνια.

Στὸ ἀλαφρὸ σου τὸ περπάτημα σκορπίζεις
Τὸ ἐαρινὸ σου φῶς μὲς' στὸ σκοτάδι.
Τις θυλικὲς βασιλοπούλες μὰς θυμίζεις
Τῶν κλειδαμένων πύργων τοῦ παλῆου καιροῦ
Ποῦ ἔλεγε ὁ παπποῦς τὸ βράδυ.

— Γιατί; Ὁ πατέρας λείπει καὶ ὄλοι οἱ
ἀνθρώποι του εἶναι δικοὶ μου.

— Διότι ἔτσι... πῶς νὰ τὸ πῶ... Δὲν εἶναι
δυνατόν!... Θὰ ἦτο τρέλλα... Νὰ τραγοῦδήσω
μέσα στὸ χαρεμλίκι τοῦ μπέη! Καὶ ἔπειτα ἐγὼ
τραγοῦδι δὲν ξέρω. Αὐτὰ ποὺ λέγω εἶναι
ψαλμοὶ ἐκκλησιαστικῆς ποὺ μόνο σταὶς ἐκ-
κλησίαις λέγονται... εἶπε καὶ σηκώθηκε τρο-
μαγμένος νὰ φύγῃ.

— Γιατί βιάζεσαι; τὸν ἠρώτησε ἡ Αἰσέ.

— Ἐχουμε αὐτὴν τὴν ὥρα ἐκκλησία καὶ μὲ
περιμένουν.

— Καλὰ λοιπόν πῆγαινε. Ἄλλ' ἀφ' οὗ δὲν
θέλησες νὰ τραγοῦδήτης ἐδῶ μέσα, θὰ μοῦ λές
κάθε μέρα τὴν αὐγὴ, ἕνα τραγοῦδι ἢ ψαλμο-
ῦδι—ὅπως θέλει, πῆς το—ἀπὸ τὸ σπῆτι σου,
ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὸ βουνό, τὸν δρόμο κι' ἀπ'
ὀπουδήποτε τέλος πάντων σοῦ φανῇ βολικώ-
τερο. Θέλω αὔριο νὰ ξυπνήσω μὲ τὸ τραγοῦδι
σου. Ἄκουσε;

Ὁ Δημήτριος τὸ ὑπεσχέθηκε. Περνοῦσε τὸ
κατώφλι, ὅταν ἡ Αἰσέ τὸν ξανακάλεσε.

— Εἶσαι πανδρεμμένος Δημητράκη; τὸν ἠ-
ρώτησε.

— Ὅχι.

— Καλὰ. Κι' ἐγὼ ἀνύπανδρη εἶμαι.

Ὁ νέος ἐτήρησε τὸν λόγο του. Μία ἐβδο-
μάδα ὀλάκερη ἡ μπεσοῦλα ξυπνοῦσε μὲ τρα-
γοῦδι του. Ὁ φτωχὸς ψάλτης ἀνέβαινε μὲ τὴν
αὐγὴν στὸ μικρὸ δάσος ποὺ στεφάνωνε τὸ χω-
ριὸ καὶ ἐκεῖ ἔσμιγε τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» μὲ
τὴν ἐρωτικὴ ψαλμωδία τοῦ ἀηδονιοῦ.

Ἐνίστε ξέπεφε ἀπὸ τὰ τροπάρια στὰ τρα-
γοῦδια τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ γλήγορα ἔκαμνε τὸ
σταυρό του καὶ ἀπομάκρυνε τὸν πειρασμὸ στὸν
ὅποιον τὸν εἶχεν ἐμβάλῃ ἡ ὀμορφιά τῆς ἀδά-
πιστης. (Ἐπεται τὸ τέλος)

Τῶν τροβαδούρων σὲ τραγοῦδησεν ἡ ρίμα'
Εἶσ' ἕνας θρόλος κι' ἕνα παραμῦθι μακρυνό,
Ποῦ ξετυλίγεται ὡς ἄσπρο μεταξένιο νῆμα
Μέσα στὸ πλῆθος τὸ χυδαῖο καὶ τὸ ταπεινό.

Ποῦ πᾶς; Ἀνθρώπινα ἂν σ' ἀγγίξουν χέρια,
Φοβούμαι, ἄλλοιμονο, θὰ φύγῃς πρὸς τ' ἀστέρια
Κι' ἐκεῖ ποῦ λάμπουνε οἱ ἀσημένιοι οἱ λύχνοι,
Ἐνα σημάδι πῶς ἐχάθηκες θὰ δείχνῃ
Μέσα στὴν ἄχρη τὴν χροσὴ τοῦ Γαλαξία.

Τ. ΜΩΡΑΓΙΤΙΝΗΣ

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ*

11

Ἡ ψυχὴ μου ἐξήλθε ἐν λόγῳ αὐτοῦ
ἐξήτησα αὐτὸν καὶ οὐκ εἶδον.

**Ἄσμα Ἄσμάτων* 5, 6.

Νερά καθαροφλοισβήτα, ποῦ ρέουν ἀπὸ τῆ
μυριοπράσινη ράχη, αὔρα, ποῦ μιλεῖ μὲ νεογέν-
νητα πρωτὰ κλωνάρια.

✽

Γαλήνη ποῦ ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλη ἀπλώ-
νεται στὸν οὐρανὸ καθαρὴ καὶ γαλάζια. Ἄγριο
πουλί, ποῦ μὲ τὰ πολύφυλλα κλαριά κελαί-
θωντας ἀναγγέλλει τὴν αὐγούλα.

✽

Κάθε ἄλλο θνητὸ πρᾶγμα, ποῦ στὸν ἄνθρωπο
ἔχει περισσότερὰ δύνامي, δὲν παραδίδεται μὲ
τῆ λαλιά σου.

✽

Γιατ' σὰν αἰσθάνθηκα τῆ λαλιά σου ἐταρα-
ράχθηκα τόσον ἡ ψυχὴ μου, ποῦ ἡ καρδιά μου
ἐρράγισε.

12

Στηριζατέ με ἐν ἄνθει, στοιβασατέ με
ἐν μηλοῖς, ὅτι τέρωμαι ἀγάπης ἐγώ.

**Ἄσμα Ἄσμάτων* 2, 5.

Ἄ! στηρίχτε με δλόγῳ μὲ κείνα τὰ ἄνθη
ποῦ σκορπᾶνε πειότερο τὴν ἀθωία καὶ γλυκειὰ
μοσχολοκιά καὶ χαϊδεύονται μονάχα ἀπὸ τὴν
πνοὴ τῆς χαραυγῆς.

✽

Σαῖς ποῦ ἔχετε ἄδολη καρδιά, ὦ! φερετέ
μου τὰ ἔτσι βρεμμένα ὅπως εἶναι ἀπὸ τῆ δρο-
σοῦλα καὶ νᾶναι στή μέση ἓνα τριατάφυλλο, τῆς
παρθενίας λαμπρὴ εἰκόνα.

✽

Νά! Ἄπὸ τὸν ἔρωτα τὰ μάτια θαμπώνουν,
τὸ χεῖλος λιγώνει, ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ τῆς
καρδιάς τὰ βᾶθη ξάνκψαν ἀπὸ ἐρωτικὲς φλόγες.

✽

Στοιβάξετέ με μὲ μῆλα. Τώρα ποῦ σὰς θεωρῶ,
ἡ ψυχὴ μου λιγώνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Εἶναι
ἔρωτας ἐκεῖνο ποῦ λαλῶ καὶ ἀναπνέω.

13

Φύγε ἀδελφιδέ μου· κ. λ. π.

**Ἄσμα Ἄσμάτων* 8, 14.

Φεύγα, μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ, ἀγαπητικέ μου, καὶ
ζήτησε ν' αὐρῆς ἀγέρα καλλίτερον νὰ σὲ ἀνα-
γαλλιάζει, γιατί τούτη ἡ γῆ εἶναι ὠκεανὸς ἀπὸ
ἀμαρτίες καὶ βρωμερὴ εἶναι ἡ θνητὴ γενεά.

*) Συνέχεια.

Ἄ! φεύγα γλήγορα, στὸ αἰθέριο κενὸ θε νὰ
ἰδῆς ἀπὸ κάτω σου τὸν ἥλιον. Ἐκεῖ ἀπάνω θε
ἀκουστῆ ἡ οὐράνικ σου λαλιά.

✽

Ἄλλά, ἄχ! μὴ μᾶς ἀφήσης μοναχοῦς, γιατί
ἡ κολακεία τοῦ ἀπατεῶνος κόσμου θε μᾶς φέρῃ
σ' αἰώνια σκιά τοῦ θανάτου.

✽

Ἡ μελωδία τῆς φωνῆς σου κάμε νὰ ἠχολο-
γάη σὲ μᾶς τοὺς ἀμαρτωλοῦς. Μείνε, γιὰ σὲ θε
θριαμβεύῃ ὁ Σταυρὸς.

14

Μία ἐστὶ περισσότερὰ μου· κλπ.

**Ἄσμα Ἄσμάτων* 6, 8

Ἐνα εἶναι τὸ περιστερὰκι μου, ἓνα καὶ στέ-
κει σὲ ἀνοικτὸ κάμπο, ὅπου δὲν ὑπάρχει λα-
χίτρα, ὅπου ἡ καθαρὴ αὔρα τὸ δροσίζει καὶ ὁ
ἥλιος χρυσώνει τὰ ἄθωά του φτερά.

✽

Κάνένα πουλάκι δὲν φτερουγίζει νὰ φύγῃ
ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ κελάϊδισμα, ποῦ λιγώνει ἀπὸ ἔρω-
τα καὶ ὅποιος τὸ ἀποφεύγει ἀμέτῳς μακρύνεται
καὶ πεθαίνει.

✽

Τριγύρω γύρω του μαζεύονται οἱ κάτοικοι τοῦ
ἀέρα, φιλοδοντοῦν ἐρωτικὰ καὶ ψιθυρίζουν.

✽

Μένουν μαζί του ἄφοβοι, γιατί τὸ πιτσουνάκι,
ποῦναι στή μοναξιά δὲν φοδῆται τὰ ἀρπακτικὰ
νόχια τῆς νυφίτσας.

✽

15

Ἐξεγέρθητι Βορρᾶ, ἔρχου Νότε καὶ
διάσπυσσον τὸν κῆπὸν μου.

**Ἄσμα Ἄσμάτων* 4, 16.

Τώρα ὁ ἀγριεμένος Βορρῆς παύει τὸ γοργὸ
πέταγμα του, ποῦ φέρνει τὴν παγωνιά. Ἄπ' τὸν
οὐρανὸ ἄς σηκωθῆ γλυκὸ ψιθύρισμα, ποῦ ἀνα-
γαλλιάζει τὸ μυστικὸ περιδῶλι.

✽

Καὶ νὰ ρίχνῃ τὴν καρποφόρο δροσοῦλα, ποῦ
τὰ πάντα ποτίζει καὶ δίνει αἰθέρια μοσχολο-
κιά σὲ κάθε φυτὸ μὲ τῆ γλυκειὰ ἀχτίνα τοῦ
θεῖου Ἄστρου.

✽

Αὐγὴ, βράδυ, ἄς πέφτουν σταλαγματιές δρο-
σιᾶς, γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὸν κόσμον τὰ
κακὰ ἀγκάθια.

✽

Καὶ ἀφοῦ αὐτὰ λείψουν ἀπ' τὴν πλάσι, τὸ μυ-

στικὸ περιδῶλι θε νὰ εἶναι γιοματὸ ἀπὸ ἀθῆρους
κρινούς καὶ ἀπὸ παρθενικὰ τριανταφυλλὰ.

16

Ἰδοὺ εἰς καλὸς ὁ ἀδελφιδέ μου καὶ
γε ὥρατος πρὸς κλίην ἡμῶν σὺνταξ.

**Ἄσμα Ἄσμάτων* 1, 15.

✽

Πόσο εἶσαι ὥρατος! μὲ ποῖ οὐράνιο ἀνέκ-
φραστο φῶς λαμποκοποῦν τὰ μάτια σου τὰ ἰδι-
κά μου σφαιλοδοντοῦν στήν ἀνεμοζάλη τοῦ κό-
σμου τούτου καὶ ἀναγαλλιάζουν.

✽

Ἄ! πόσον ἅγια εἶναι τὰ χεῖλη σου ἔτοιμα
νὰ λένε τὴν Ἀλήθεια, ποῦ ἀπ' τὴν καρδιά νὰ
ἀναδύσῃ πρέπει. Εἶναι ἄγνὸ τὸ σῶμά σου σὰν
τὸ χιόνι, ποῦ ὀλόλευκο πέφτει.

✽

Θὰ πέσουμε ἐπάνω στὰ ἄνθη, παιδιὰ τοῦ
αἰώνιου Ἄπριλη, ποῦ τὰ θρέφει ὁ Ζέφυρος μὲ
τὴν ἡμεροφῆ μοσχολοκιά ποῦ φέρνει τὴ ζωὴ.

✽

Σὰν ὄλῃ τὴ ζωὴ μας θε νὰχοῦμε τὴν ἀθωό-
τητα γιὰ φύλακα στὸ δλάνθιστο κρεδδάτι, καὶ
δὲν θε ν' ἀκοῦμε ποτὲ τὸ σφύριγμα τοῦ φειδίου.

17

Ἄδερφο ἀπὸ Λιβάνου ἐλεῦθη κλπ.

**Ἄσμα Ἄσμάτων* 4, 8.

Ἦτανε ἡ ὥρα, ποῦ ὁ αἰθέρας εἶναι δλόγιο-
μος ἀπὸ ἀστρα καὶ τὸν πρῶτον ὕπνο μου ἐχαί-
ροντο οἱ λογισμοί μου, σὰν ἄκουσα μιὰ φωνή,
ποῦ μὲ ἀρμονία λόρας ἔλεγε: Ἔλα γυναῖκα,
ἔλα ἀπὸ τὸν Ἄλβανο.

✽

Καὶ ἄκουσα ποῦ ὅλος ὁ οὐρανὸς ἐξανέλαγε:

ΑΝΤΙΔΑΛΟΙ

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ο Σαίξπηρ ἐπροφήτευσε τὴν ἀπελευθέρωσιν
τῆς Ἱερουσαλῆμ ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. Εἰς τὸν
«Ἑρρῖκον τὸν Δ'» του (Πρᾶξις πρώτη, Σκηνὴ
πρώτη) λέγει τὰ ἐξῆς:

«Θὰ ὀδηγήσωμεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ
ἰσχυρὸν ἀγγλικὸν στρατόν. Οἱ θραχίονες τῶν
Ἀγγλων ἐπλάσθησαν διὰ νὰ ἐκδιώξουν τοὺς
ἀπίστους ἐκ τῆς Ἀγίας γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας
ἐδάδισαν πρὸ εἰκοσι αἰώνων οἱ εὐλογημένοι
πόδες, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἐκαρπώ-
θησαν ἐπὶ τοῦ πικροῦ σταυροῦ.»

Ο ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ὁ Γάλλος Πρωθυπουργὸς διακρίνεται διὰ τὰς
πνευματικὰς ἀπαντήσεις. Κατὰ τὴν τελευταίαν
ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας

Ἔλα, μὲ ἀρμονία, ποῦ οἱ στίχοι μου δὲν μπο-
ροῦν νὰ γράψουν, καὶ οἱ δρόμοι ἐγέμιζαν ἀπὸ
αἰθέρια λάμψι μεγάλη, καὶ εὐωδία λιθανισῶ.

✽

Ἐάρνου ἐφάνηκε ἓνας μόνος ἄγγελος. Τεν-
τώνω τὰ χεῖρα μου ψηλά, τὰ ἀποσύρω, καὶ ἡ
ἡ ἀγάπη τῆς θεϊκῆς καλλονῆς τὰ ἐγγίζει.

✽

Ἄ! γιατί ἔφυγε καὶ γιατί αὐτὲς αἱ ταπει-
νέσαισθήσεις, ἀντὶ νὰ μένουν στὸν οὐρανὸ, στέ-
κουν ἐδῶ ἄστατες ἀνάμεσα στήν κακία καὶ στήν
ἀρετὴ:

18

Τὸ ἴδιο θέμα

Σὰ συναγωνίζονται μὲ ἄλλους ψεύτικους
τραγοῦδιστάδες καὶ μαζεύουνε ἀνθοῦς ἀπ' τὴν
Ἄσκραν, ἐγὼ ἐμπνέομαι ἀπὸ τὴν αἰθέρια λύ-
ρα, ἐμπνέομαι ἀνάμεσα στοὺς ψηλοῦς τοῦ Ἀι-
θάνου κέδρους.

✽

Ἐκεῖνα τὰ τραγοῦδια, ποῦ ὁ Δάντες ἀναγαλ-
λιάζετο γιὰ νὰ λέγῃ καὶ ξαναλέγῃ, ἂν ἔμοια
ἐγὼ γράψω μὲ τὸ ὥρατο ἔκαινο ὕφος, θε νὰ φθά-
σουνε στὸν Πλάστη τοῦ Ἀἰθέρα μυρωμένα σὰν
τὸ καπνὸ, ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸ λιθάρι.

✽

Θὰ λένε ὅλα τὰ τραγοῦδια γιὰ ἀγγέλους, θε
ἀποφύγω τοῦ διεφθαρμένους ἀνθρώπους, ποῦ
τοὺς εὐχαριστεῖ μονάχα ἡ ἀρμονία.

✽

Καὶ ἔτσι ὁ φτωχὸς στοχασμὸς μου, ποῦ συ-
χνὰ ὑψώνεται θερμὰ στὸν οὐρανὸ, νὰ μὴ εἶναι
ποτὲ ἄστατος μὲς τὴν κακία καὶ μὲς τὴν ἀ-
ρετῇ.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

ὁ Κλεμανσὼ ἐπολεμοῦσε τὴν ὑποφιηριότητα τοῦ
Προέδρου τῆς Γερουσίας Ντυμποστ.

—Μὰ γιατί μὲ πολεμάτε ἔτσι; ἠρώτησε κά-
ποτε ὁ Ντυμποστ, τὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν εἶμαι
ἠλιθιώτερος ἀπὸ ἓνα ἄλλον.

—Ποιὸς εἶνε ὁ ἄλλος; τὸν ἠρώτησε δηκτικῶς
ὁ Κλεμανσὼ.

Ἡ χαρακτηριστικὴ μορφή τοῦ Γάλλου
Πρωθυπουργοῦ ἐνέδαλε πολλοὺς ζωγράφους καὶ
γλύπτας εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ τὴν ἀποδώσουν.
Ὁ μέγας Ροντέν ἐφιλοτέχνησε μίαν ἐπιβλητικὴν
προτομὴν πραγματικῶς μνημειώδη.

Μεταξὺ τῶν θαυμασίων τοιχογραφιῶν τοῦ
Πανθέου ὑπάρχει καὶ μία, ἡ ὁποία εἶνε ἔργον τοῦ
μεγάλου ζωγράφου Ἰωσήφ Μπλάν, ποῦ παρου-
σιάζει τὸ ἐξῆς παράδοξον. Ὅταν τὸν παρατηρήσῃ
κανεὶς προσεκτικῶς ἀναγνωρίζει, ἐν μέσῳ τῶν

ἐπισκόπων καὶ τῶν Μεροβιγγίων πολεμιστῶν, τὸν Κλεμανσὸν, αὐτὸν αὐτότατον, μὲ μίαν σπάθη εἰς τὸ χέρι καὶ μὲ τὸ μέτωπον περιβαλλόμενον ἀπὸ φωτιστέρων!...

Ἡ ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ

Φαίνεται ὅτι τὰ γεγονότα τῆς Ρωσίας θὰ ἔχουν τὸν ἀντίκτυπον τῶν καὶ εἰς τὴν Τέχνην. Πλείστοι Ρῶσοι, διαφεύγοντες τὴν μπολσεβίκικὴν τυραννίαν, κατέφυγον εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἣ ὅποια οὐδέποτε εἶδε τοιαύτην ἐπιδρομὴν ξένων. Μεταξὺ αὐτῶν περιλαμβάνονται καὶ λεγεῶνες βιολιστῶν, πιανιστῶν, τραγουδιστῶν καὶ χορευτῶν οἵτινες διασκεδάζουν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ ἰαπωνικὸν κοινὸν μὲ τὰ προϊόντα τῆς σλαυϊκῆς μουσικῆς. Τὸ «Ματέν» προβλέπει ὅτι ἡ ἐπαφὴ αὐτῆ τῶν Ρώσων καλλιτεχνῶν μὲ τοὺς τόσον εὐκισθήτους πρὸς κάθε ἐπίδρασιν Ἰάπωνας δὲν θὰ μείνῃ ἀνευ συνεπειῶν διὰ τὴν Τέχνην. Ποιὸς ξαύρει τί ἐκπλήξεις νὰ ἐπιφυλάσῃ ἡ νέα αὐτῆ μετανάστευσις.

ΕΝ ΤΟΠΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΤΤΩ

Ὁ γνωστὸς Γάλλος ζωγράφος Φορζὶν ἔκαμε κατ' αὐτὰς ἓνα περίπατον εἰς Σαραντόν. Ὁ «μαίτρ» ἐνῶ ἐβάδιζε ἠσύχως ἀνα τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, θαυμάζων τὰς λιγυρὰς γραμμὰς τοῦ καὶ τὰς ἀπαλὰς κυμάνσεις τοῦ, ἀνεγνώρισε μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τῶν τὰ πρῶτα σχέδια τῆς «Ἀποβάσεως εἰς Κύθηρα». Ἀναμφιβόλως, ἐκεῖ ὁ μέγας ζωγράφος Βαττῶ ἐκάθησε καὶ εἰργάσθη ἑκείνην ἦτο ἡ τοποθεσία ποῦ τὸν ἐνέπνευσε, κατόπιν δὲ τῆς προσέθεσε βουνὰ ὡς φόντα.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε λογικώτατον. Ὁ Βαττῶ εἶχε φίλους εἰς Νοζάν σὺρ Μάρν. Εἶχε διατρίψει ἐπὶ τινὰ χρόνον πλησίον αὐτῶν. Τῷ 1717 ἐγένετο ὀριστικῶς δεκτὸς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ τοῦ σκίτρου τῆς «Ἀποβάσεως εἰς Κύθηρα». Τῷ 1710, ὁ Βαττῶ ἀσθενῆς, ἐταξείδευσε εἰς Λονδίνον διὰ ὁ συμβουλευθῆ ἑκεῖ κορυφαῖς τινος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Καὶ ὕστερον ἐπέστρεψε ν' ἀποθάνῃ εἰς Νοζάν σὺρ Μάρ εἰς τὴν ἐξοχικὴν κατοικίαν τοῦ ἐπιστάτου Λεφέμπρ.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ-ΜΙΚΡΟΒΙΟΝ

Πολὺς λόγος γίνεται εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας διὰ νέον ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ διασήμου συγγραφέως Μάρκ Τουζὶν ὑπὸ τὸ τίτλον «Τρεῖς χιλιάδες ἔτη διεληθόντα μεταξὺ τῶν μικροβίων» μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ Μάρκ Τουζὶν ἐκ τῆς «γλωσσῆς τῶν μικροβίων». Λέγεται ὅτι ὁ περίφημος αὗτος εὐθυμογράφος ἔγραψε τὸ βιβλίον ἐν ἔτει 1905.

Εἶνε ἡ αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις μετεμορφώθη ὑπὸ τινος σοφοῦ εἰς μικρόβιον τῆς

χολέρας. Τὸ μικρόβιον ἐξέλεξε κατοικίαν εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς ἀκαθάστου καὶ ἀποκρουστικοῦ κωμικτοῦ καλουμένου Βλιτζόσκη.

Ὁ Μάρκ Τουζὶν εἰς τὸ ἔργον τοῦ τοῦτο ἀσυναισθήτως μιμείται τὸν Γιούλιβερ καὶ Πανταγρουέλ καὶ αἱ ἀναμνήσεις τούτων ἀναφαίνονται ἐκάστοτε εἰς τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τοῦ σκέπτεσθαι τοῦ ἡρώος του, ὡς μικροβίου.

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΤΟΥ ΠΟΥΛΔΥ

Ἡ σκητὴ εἰς τὸ χαράκιμα κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπιθέσεως. Δύο Παρισίνοι διασκεδάζουν.

«Δὲν πίνουμε κ' ἓνα κρασί; Τί λές; Ἐχεις σὸ παγοῦρι σου; Δόσέ μου το».

Τὸ παίρνει ὁ Παρισινός, τὸ σηκώνει διὰ νὰ πιῇ. Πάφ, μία σφαῖρα τρυπᾷ τὸ παγοῦρι. Ἐνστικτικῶς κατεβάζει τὸ χέρι του διὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς σφαίρας ποῦ ἐπιπτον γύρω σὸ χαράκιμα.

«Μωρὲ τί κάνεις, τοῦ φωνάζει ὁ φίλος του. Βούλωσε μὲ τὸ δάχτυλό σου τὴν τρύπα. Δὲν βλέπεις τὸ κρασί ποῦ χύνεται»;

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΦΩΝ

Οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ποιηταὶ πολλὰκις μᾶς παρουσίασαν τὰ νέφη εἰς διάφορα καὶ παράδοξα χρώματα καὶ σχήματα. Οἱ πρῶτοι ὄταν εἶνε ἱπρετιστικαὶ καὶ οἱ δεῦτεροι φουτουριστικὰ μᾶς τὰ παριστάνουν ὡς ζῶα, ὡς βουνὰ, ὡς δένδρα καὶ ὅτι ἄλλο ἢ ἐξημμένη φαντασία τῶν δημιουργεῖ ἢ μᾶλλον παραδίδει. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι ὄντως τὰ νέφη σχηματίζονται ἢ καὶ κατοπτρίζονται πολλὰκις ὠρισμένα γήινα ἀντικείμενα. Κάποιος ἐν τούτοις λόγιος ἀπωλέσας τὸ δελτίον τοῦ ἄρτου, ἠρέσκετο νὰ βλέπῃ εἰς τὰ νέφη σχήματα Βιεννέζικης φραντζόλας καὶ ἐχόρταιναν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ὁ φεμινισμὸς κατακτᾷ ὀσημέραι τὸν κόσμον. Ἀφοῦ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπέκτησαν αἱ γυναῖκες πολιτικὰ δικαιώματα κατόπιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ταῖς ἐχορηγήθη ἐν ἀρχῇ δικαίωμα ψήφου. Ἦδη θὰ δύνανται νὰ ἐκλέγωνται βουλευτίνας. Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν προητοιμάσθη ἐπαρκῶς τὸ ἔδαφος διὰ τὴν εἴσοδον τῶν εἰς τὴν πολιτικὴν. Αἱ Ἑλληνίδες δὲν εἶνε ὄριμοι ἀκόμη διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ πολιτικοῦ. Τὸ πρῶτον ἐν τούτοις βήμα ἢ εἰσοδὸς τῆς εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐγένετο, εἶνε δὲ προάγγελος εὐρύτερας ἀναμίξεως καὶ δράσεως τῆς εἰς τὰς Πολιτείας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ἀπὸ πεζὸν ποίημα τοῦ κ. Μαζιώτη δημο-

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ἡ κυρία. Αὐτὸς ὁ γαλατᾶς μας τὸ παράκαμε. Τὸ γάλα του εἶνε ὄλο νερό. Σωστὸ θηρίο...

Ὁ κύριος. Βέβαια, Νέρων.



Ἐπὶ τῇ θέᾳ γυρισμένου ἐπανωφορίου. — Τί ὄρατιον. Θὰ εἶνε παρισινόν... — Εἶνε περυσινόν.

Διάλογος. — Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἔπαυσε ὁ πόλεμος. — Γιατί; — Διότι ἐάν ἄλλοτε τὰ μέτωπα ἐσκέπτοντο διὰ τοὺς ἀνθρώπους, τέσσερα χρόνια τώρα οἱ ἄνθρωποι ἐσκέπτοντο διὰ τὰ μέτωπα.

διευθὲν εἰς Κάθρινόν περιοδικόν, ἀποσπῶμεν περιδέραιον μαργαριτῶν πρώτης μαλλιακρῆς ποιότητος.

«Πῶς ἀγαπῶ τὰ χεῖλη σου μὲ τὸ χρώμα τῆς χυμώδικης ὑγείας καὶ τῆς χροκοπιᾶς φανταζοντας μὲς τὸ αὐγουλάτο σου πρόσωπο, μὲ τ' ἀρίφρηκο τὸ χρώμα τὸ μελιγρό, σὰ δακτυλίδι νικητήριον ἀπὸ μιᾶς θέϊνης εὐνοια!»

Τὸ θαυμαστικόν εἶνε τοῦ συγγραφέα. Ἐπετι συνέχεια, ἦν φειδόμενοι τοῦ χώρου καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας παραλείπομεν εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Κάθρινης συναδέλφου.

«Ὁ ὄσιος Ἀδράμιος μεταῦ ἄλλων ἐπαέφερον εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ μίαν ἀνεψιάν του ἀποκέφαλισθεῖσαν.

(Ἀθήναι)

«... ὅποιος Κωπαρῶδας ζῦθου εἶχεν ἐκκενώσει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον τῆς κοιλίας του...».

(Γκρέκο).

Ἡ ἐπάρατος νόσος γρίππη, ἡ ὅποια ἐνέσκηψεν ὡς μὴ ὄφειλεν ἀπροσδοκῆτως ἐνταῦθα ἀπὸ τινος, ἐξακολοθεῖ...

(«Τὸ Κράτος»).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

29 Ὀκτωβρίου 1918.—Εἰρήνη πᾶσι! — Ἡ Ἡρώτη Ἀνάστασις τοῦ Γένους.— Εἰς τὴν Ἐπάλοφον.— Ὁ «Ἀβέρωφ» καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας.— Θρόνοι χηρῶν.— Ἡ ἐπιδημία τοῦ φέβρου.— Εὐκαλυπτόλη, μινθόλη, θυμόλη.— Ὁ ἔμπορος τῶν πανικῶν.— Ἡ ἀγνη τοῦ ὕδατος.— Δραματικὰ φητόρια.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ἡμέρα ἡ 29 Ὀκτωβρίου 1918. Ἐπαυσαν εἰς τὰς 11 τὸ πρωὶ αἱ ἐχθροπραξίαι εἰς ὅλα τὰ πολεμικὰ μέτωπα, εἰς τὰ ὅποια ἐπὶ 1559 ἡμέρας ἐμαίνετο τὸ πῦρ τοῦ ὀλέθρου. Τὴν 29 Ὀκτωβρίου ἡ περισσερὰ ἦνοιξε τὰς πτέρυγας, φέρουσα ἐπὶ τοῦ ράμφους τὸν περιπόθητον κλάδον τῆς ἐλπίας. Ὁ κόσμος ἐτάθη ἀπὸ τὸν πύρινον κατακλυσμον. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ εἰρήνια τῶν πόλεων καὶ τοὺς τάφους τῶν μαχητῶν καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῶν θυμάτων διεγράφη ἡ ὀπτασία τοῦ Ἰησοῦ, φωνοῦντος «Εἰρήνη ἡμῖν!» Καὶ ἡ εἰρήνη πτερυγίζει καὶ ἡ γαλήνη ἀπλοῦται καὶ ὁ κόσμος ἀναπνέει. Ἐθε ὁ τρομερὸς αὐτὸς πόλεμος νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν Εὐρώπην μίαν διαρκῆ εἰρήνην εἰς ἀδιάσπαστον στηριζομένην ἀλληλεγγύην, ὅπως διακηρύσσουν οἱ νικηταί: «Θὰ βασιλεύσῃ—κραυγάζει ὁ Οὐέλσον—ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ὄχι ἐπὶ τῶν ἐγωιστικῶν συμφε-

ρόντων τῶν ἰσχυρῶν Κρατῶν». Ἴδου ὁ καρπὸς τοῦ πολέμου. «Θὰ δημιουργηθῇ νέα ἀνθρωπότης ἐλευθέρη καὶ εὐδαίμων», φθέγγονται οἱ «Τάιμς». Καὶ μία ἐξασφάλισις καλλιτέρας ζωῆς τῶν νέων γενεῶν ἤξιζε τὴν θυσίαν τῶν ἑκατομμυρίων μαχητῶν, οἱ ὅποιοι ἔπεσαν σωρηδὸν διὰ νὰ βλαστήσῃ ἐκ τῶν ἀγνωστῶν τάφων τῶν νέων δένδρον Ἐλευθερίας μὲ καρπὸν τὴν Εὐτυχίαν.

Γενεαὶ ὄλοι Ἑλλήνων ἐπὶ αἰῶνας ὀνειροπόλησαν τὴν θρυλικὴν «Πόλι», θραύσαν τὰς ἀλύσεις τῆς δουλείας, τὸν Μαρμαρωμένον Βασιλῆα ἀναπνέοντα καὶ πάλιν, τὴν θύραν τῶν Πατριαρχείων τὴν ὅποιαν ἐσφάλισε τὸ σκεπὶ τοῦ Πατριάρχου ἀνοιγομένην εἰς τὰς ψαλμωδίας μιᾶς Ἑθνικῆς Ἀναστάσεως. Ἐὰν ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀνειροῦ δὲν εἶνε πλήρης, ὁ Ἑλληνισμὸς πανηγυρίζει ἐντούτοις ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς νύμφης τοῦ Βοσπόρου ἀπὸ τοῦ Ἀσιατικοῦ βαρβάρου, τοῦ ὀποίου οἱ ὄνυχες ἐκόπησαν, ἡ σπάθη ἐστομώθη. Ὁ «Ἀβέρωφ» ὁ κατὰ θάλασσαν πρόμαχος τοῦ 1912 παρήλασε πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας. Ἐκεῖ ὅπου ὁ μελλοθάνατος τελευταῖος Αὐτοκράτωρ ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων μυστηρίων, θὰ ἀκουσθῇ καὶ πάλιν ἡ διακοπεῖσα λειτουργία καὶ ὁ λαὸς θὰ ψάλλῃ αἶνους Κυρίῳ τῷ Θεῷ, εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ὀποίου θὰ

ἀποδοθή ὁ γὰρ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν παλμῶν τῆς Ἑλλ. φυλῆς.

Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ὑπῆρξε καταπέλτης διὰ τοὺς ἡγεμόνας. Ἐξ ἠρόνοι ἐστερήθησαν τοὺς Κυρίους τῶν, Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ ὁ Σουλτάνος ἀπέθαναν. Ὁ Πίσαρος ἐτουφεκίσθη. Οἱ ὀκσιλεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Βουλγαρίας παρηγήθησαν. Ὁ Κάιζερ τοὺς ἠκολούθησε καὶ μαζὴν τοῦ ὀ νέου αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Σικελίας καὶ Βυτεμβέργης, ἐν ὀ βασιλεὺς τῆς Βυαρίας ἐδραπέτευσεν. Ἄν οἱ στρατοὶ ἐδοκιμάσθησαν εἰς τὸ ἐξολοθρευτικὸν πόρ, οἱ λαοὶ μὲ τὴν δύναμιν τῆς σκέψεως κατώρθωσαν νὰ μεταδῶλον συστήματα πολιτικά, νὰ ἀπελευθερώσουν λαοὺς, νὰ σκορπίσουν τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας, νὰ ἰσορροπήτουν τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης. Ἡ φωνὴ τῶν ὑπῆρξεν ἀληθῆς ὀμοθυμίας κατὰ τῆς ἰσχύος τῶν κυβερνῶντων προσώπων, τὰ ὀποῖα ἤλκυνεν ὀ πόθος τῆς καταδυναστεύσεως καὶ ἡ μεγαλομανία. Θριαμβεύουν τὰ λαϊκὰ δικαίωματα, ἡ ἐλευθέρω βούλησις τῶν ἔθνοτῶν θὰ κυριαρχήσῃ.

Διὰ τὰς Ἀθήνας τὸ συγκινητικώτερον γέγονος τοῦ μηνὸς καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη τὰς διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης, ὑπῆρξεν ἡ γρίπη. Αὐτὴ ἐκυριάρχησεν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, εἰς τὰς αἰθούσας, παντοῦ, μολονότι ἡ πενηρὰ, ἡ ὑπουργὸς καὶ ἀφιδικαστικὴ αὐτὴ παληογρηα—ἐγεννήθη εἰς τὰ 1580—ἐφάνη κάπως εὐμενῆς εἰς τὴν πόλιν μας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὀργία τῆς εἰς ἄλλας πόλεις. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἡμπόδισε νὰ καταληφθῶν ἀπὸ πανικὸν τὸ ἱατροσυνέδριον, οἱ ἐπιδῶται τῶν τράμ, οἱ θεαταὶ τῶν κινηματογράφων. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐμύριζαν κάμπορα, τὰ σπῆτις φανικόν. Ἡ βενζίνη, ἡ εὐκαλυπτόλη, ἡ μινθόλη, ἡ θυμόλη καὶ διάφορα εἰς ὀλη φαρμακευτικὰ εἶδη, κατηγαλώθησαν ἀφθόνως. Αἱ ρίνες τῶν γενναίων συμπολιτῶν ἐσταζαν ἀπὸ τὰς ἐπαλείψεις τῆς βαζελίνης καὶ μόνον τὰ ντεκολτέ τῶν κυριῶν ἡρωϊκῶς ἀντέστησαν εἰς τὰς ἐπαλάσεις τοῦ βορρᾶ. Κάποιος μάλιστα πανικόβλητος, τρέμων μὴ εἰσπνεύσῃ τὰ ἐκ πικρῆς ἡ βηχῆς αἰωρούμενα μικροδιοῦχα σταγονίδια, μὲ δέδωκεν ὅτι δὲν ἡρκέσθη εἰς γαργαρισμοὺς μὲ ὀξυγονοῦχον ὕδωρ, ἐντρίβας μὲ οἶνόπνευμα, τοῦ ὀποῖου καὶ ἐσωτερικῶς ἐκαμνεν ἀφθονον χρῆσιν, ἀλλ' ἀπέφευγε νὰ χαιρετίσῃ καὶ τὸν φίλον τοῦ ἐφοπλιστῆν κ. Σαλιάρην καὶ ἐπήγγαινε πάντοτε μὲ τὸν κ. Ψιμούλην, ἔμπορον...πανικῶν, πρὸ ὀλίγον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ μόλις ἀντίκρυσεν τὸν κ. Γρουάρην. Κατὰ τῆς γριπποφοβίας ἐπήλθεν ἐν ἀντιδραστικόν, ὀ σουμπλιμές, τὸ ὕστατον αὐτὸ καταφύγιον τῶν ἀπληγισμένων δουλικῶν, τῶν ἐρωτικῶν ναυαγίων τῆς ἐγκαταλείψεως. Ἐνομί-

σθη ὀς ἡ πανάκεια τῆς ἐπιδημίας. Καὶ ὀφείλονται χάριτες εἰς τὸν ἀγνωστὸν ἔως τῶρα Βιεννικὸν ἱατρὸν Λάιτνερ, ὀστις συνέστησε τὰς ἐνέσεις ὀδονογύρου. Ὁ φόθος κατηγάθη καὶ ἡ ἀνακάλυψις ὀπῆρξε ἀφορμὴ ὀχι μόνον ἐτοιμοθάνατοι νὰ σωθῶν, ἀλλὰ καὶ ὀγειεῖς νὰ ἀναθρῆσῶν καὶ μόνον οἱ ἱατροὶ διαφωνήσαντες κατεσπάρξαν ἀλλήλους διὰ διατριδῶν, εἰς βάρος πάντοτε τῶν ἀτυχῶν πελατῶν τῶν.

Καὶ μία φιλολογικὴ ἐπιδημία ἀρχαία, ὀσον καὶ ἡ ἱατρικὴ συναδελφός τῆς. Ἡ ἀριστούτατος Ἐπιτελεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου ἱδρύσατο σχολήν, εἰς τὴν διδάσκειται ἀισθητικὴ, ἱστορία τοῦ θεάτρου, μιμική, ἀναλύονται ἀρχαῖα δράματα κλπ. Ὁ Σύνδεσμος τῶν ἱατρῶν, ἀνακιδώσας, ἱδρύει καὶ αὐτὸς Ἀρχαϊκὴν, ὀχι σχολήν, ἀλλ' Ἀκαδημίαν, εἰς τὴν θὰ διδάσκουν ἡ Κοτοπούλη, ἡ Κυδελή, ὀ Φύρστ. Διεξήχθησαν ἐκατέρωθεν διαξίρισμοὶ κατηγοριῶν. Ὅτι οἱ διδάξοντες εἰς τὴν Ἀρχαϊκὴν Ἀκαδημίαν εἰναι κατὰλλήλοτεροι τῶν λογίων—αὐτοσχεδίων κατηγητῶν—τῆς ἄλλης σχολῆς, οὐδεμὴ ἀμφιβολία. Ἄλλὰ θὰ δώσουν αἱ σχολαὶ τὰ διατυμπανιζόμενα ἀποτελέσματα; Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ, ἔχοντες σκληρὰν πειραν, ν' ἀμφιβάλλωμεν. Καὶ θὰ εἰναι λυπηρὸν ἂν ἀποτύχουν αἱ εὐγενεῖς ἄλλως αὐτὰ προσπάθειαι, διότι τὸ Ἑλληνικὸν θεᾶτρον ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νέων μορφωμένων ἡθοποιῶν, οἱ ὀποῖοι νὰ ἀντικαταστήσουν τοὺς πάλαιότερους, οἱ ὀποῖοι ὀπόκεινται εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς κοπώσεως καὶ τῆς φθορᾶς. Ἄλλὰ πρέπει νὰ μᾶς δώσουν αἱ σχολαὶ ὀχι ἀπλῶς νεωτέρως ἐκδόσεις, ἔστω καὶ βελτιωμένας, ἀλλὰ νέως δυνάμεις. Καὶ ἡ μὲν μόρφωσις θὰ δοθῇ διὰ τῶν σχολῶν ὀπωσῶν ποτε; ἀλλ' ὀταν λείπει ἡ ἰδιοφυία; Ἢ ἀνακλύψω ἀφανῆ τάλαντα οἱ ἰθύνοντες τὰς σχολὰς καὶ θὰ τὰ ἐγκαλοποθῶν στοργικῶς;

Δ Α Φ Ν Ι Σ

«ΤΙ ΛΕΝ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ»

Ἐγὼ εἶμαι ταπεινὸς γεωγῶγῶ καὶ ὀπῆρνω, ὀπῆρνω μόνον καὶ οὐτε ἓνα φύλλο εὐφρασις γιὰ μὲνα μὴ φορᾶ. Ἄλλο δὲν ἐνοιῶσα σαυτὸ τὸν κόσμῳ ἀπο τὸν πόνο, γιὰ; ἡ ζωὴ μου ἐπέφρασε οὐδὲν ὀποῖα ὀπορᾶ.

Γιὰ σὸ καὶ γι' ἄλλους φῶτεφα δάσος; δαφνῶν, μητέρα, κείμη γιὰ μόνη δοξᾶ μου νάμαι ἄλλων δοξαστῆς. Μ' ἀπ' τὴ χαρὰ θὰ τριζῶνε τὰ ὀστα μου νύχτα μὲρα στὴ γῆ σου, ἂν μὲ θυμᾶσαι σὺ καὶ ὀ μέγας Θεοριστῆς!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ.



ΝΕΚΑ πληθῶρας βλῆς εἰς τὰ δύο προηγούμενα τεύχη δὲν συμπεριελήθη ἡ ξένη λογογραφικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις τῶν τριῶν τελευταίων μηνῶν. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν τῶν παρακολουθούτων αὐτῆν, παρέχομεν πλήρη τὴν φυσιογνωμίαν τῆς πνευματικῆς κινήσεως κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα.

Ἀπέθανεν εἰς τὸ Trébois ὀ ποιητῆς καὶ συγγραφεὺς John—Antoine Nau. Ἀντεπροσώπευε εἰς τὴν ποίησιν ἐν εἶδος ἐμπροσθετισμοῦ ποιητῆς ἐξωτισμοῦ καὶ νοσταλγίας. Ἦτο πολὺ μετριώφρον, ἀλλὰ φύσις ὀλοῦς ποιητικῆ. Γεννηθεὶς ἐν Ἀμερικῇ περιώδευσε διάφορα μέρη, σπανίως δ' ἐπισκέπτετο τὸ Παρίσι. Εἶχε βραβευθῆ τῷ 1903 μὲ τὸ Prix Goncourt τὸ ἔργον του «Force ennemie» ἔχον ὀς θέμα τὴν παραφροσίνην. Κατόπιν ἔγραψε τὰ ἔργα Le Prêtre d'Amour, La genia, Christobal le Poete. Ποιητικὰς συγγραφαί; ἐξέδωκε τὰς ἐξῆς: Hiers bleus, Vers la Fée Viviane, En suivant les Goélans, εἰς ἡ; ἀναδεικνύεται ποιητῆς λυρικὸς καὶ γλυκὺς. Συνεργάσθη πρὸς τούτους εἰς πλείστα φιλολογικὰ περιοδικὰ.

Ἀδιωγανθῆ ἐν Παρισίοις, εἰς τὸ Λουξεμβούργον, Ἐκθεσις διακοσίων ἀριστουργημάτων τῆς Ἰσπανικῆς ζωγραφικῆς. Αὐθημερὸν ἡνοιξεν ἐν Μαδρίτῃ ἔκθεσις Γαλλικῶν ἀριστουργημάτων ζωγραφικῆς, ὀπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου.

Ἐν Λωρᾶνῃ ὀ γνωστὸς φιλέλληνας κ. Παῦλος Κουμπερτέν ὀμίλησε περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ ὀ κ. Φαβῆς περὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἐθνικότητας τῆς Βαλκανικῆς.

Ὁ καρδιάλιος Μερσιὲ ἐξελέγη ἐπίτιμον μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἡθικοπολιτικῶν ἐπιστημῶν τῆς Ἰσπανίας. Εἶνε ὀ μόνος ξένος, ὀ τυχῶν τοιαύτης τιμῆς.

Ἀπέθανεν ἐν Μπωλιὲ τῆς Γαλλίας ὀ παγκοσμίως γνωστὸς ἰδιοκτήτης τοῦ «Κήρυκος» τῆς «Νέας Ὑόρκης» Τζέιμς Γόρδον Μπένιες ὀστις τῷ 1913 ἀνεκηρύχθη ἐπίτιμος πολίτης τοῦ Δήμου Ἀθηναίων διὰ τὸν θερμὸν φιλελληνισμὸν του. Τὴν Ἑλλάδα εἰλεν ἔπισκεψθῆ πρὸ ἔτων ἐπιβαίων ἰδίως θαλαμηγοῦ, ἔγραψε δὲ τότε θαυμάσια ὀπὲρ αὐτῆς ἄρθρα. Ἦτο υἱὸς Σκότου διδασκάλου καὶ μᾶς Ἰρλανδῆς Ὁ πατῆρ του μεταναστεύσας εἰς Ἀμερικὴν ἔγεινε τυπογράφος καὶ ἱδρυσεν τὸν «Κήρυκα» τῆς Ν. Ὑόρκης. Ὁ ἀποθανὼν ἐποδοῦσεν εἰς Γαλλίαν εἰς τὴν ἡρέσκετο νὰ μὲνη Συχνὰ ἐταξείδευε, ἦτο πλουσιώτατος, ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 77 ἔτων.

Ἐν Λονδίνῳ ὀ Ρῶσος ὑψίφωνος Βλαδιμίρ Ρόζιν κατὰ τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸ Αἰόλειον Χῶλ ὀπ' αὐτοῦ συναυλίαν ἔψαλε καὶ μίαν Ἑλληνικὴν σύμφωνον, τὸ «Ναυούρισμα» τοῦ ἐκεἶ διαμνηστος κ. Πέτρου Πετρίδου. Τὴν θερμὴν μετρικὴν στοργὴν ὀπως τὴν ψάλλει ὀ Βαλαωρίτης, τὴν ἐκμεταλλεύεται ὀ Ἑλλην συνθέτης μὲ τεχνικὰ μέσα ἐκφράσεως, μὲ θεωπευτικὰς ἡχητικὰς κυμάνσεις. Ἐκ τῶν ἄλλων ἄσμάτων τὰ ὀποῖα ἐ-

τραγούδησε μὲ παθητικότητα μεσοδοτικὴν εἶλον μεγάλην ἐπιτυχίαν τὰ Χριστοῦγεννα τῶν ἀστέγων παιδιῶν τοῦ Δεμπτσοῦ πλήρης συγκινητοῦ ρεαλισμοῦ καὶ τὸ «Τραγούδι τοῦ πτωχοῦ περιπλανωμένου» τοῦ Νερστονόφ, τὸ ὀποῖον χαρακτηρίζει ἀγχιων μεγαλειῶν.

Ἐἰς τὸ ὀρέγα τῶν Παρισίων ἐδόθη ἡ 1500ῆ παράστασις τοῦ «Φάουστ» τοῦ Γκουνῶ, εἰς δὲ τὴν ὀρέγα Comique ἡ 1500ῆ τῆς «Κάρμεν» Ἐπίσης 1500ῆν παράστασιν ἡρῶθησε ὀ Μινιόν.

Ἀπέθανεν ὀ μεγαλύτερος ζωγράφος τῆς συγχρόνου Ρωσσίας Ἡλίας Ρεπίν, εἰς ἡλικίαν 80 ἔτων εἰς ἓνα μικρὸ χωριὸν παρὰ τὰ Φιλανδικὰ σύνορα. Ἡ δανικὴ ἐφημερὶς «Νασιονάλ Τιδένδε» ἐδημοσίευσε μίαν ἐπιστολήν του, ἐν τῇ ὀποῖᾳ ὀ Ρεπίν μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε: «Ἀποθνήσκω ἐκ πείνης. Ἀναμῆνω τὸ τέλος μου ἀπὸ σιμῆς; εἰς σιγμῆν». Ὁ Ρεπίν ὀπῆρξε στενὸς φίλος τοῦ Τολστόι, τοῦ ὀποῖου ἐξωγράφησε πλείστας προσωπογραφίας, ἰδίως δὲ τὴν περίφημον εἰκόνα «Ὁ Τολστόι μὲ τὸ ἄστρον». Τὸ μεγαλύτερον ἔργον του «Ὁ Αὐτοκρατορικὸν Συμβούλιον» εὐρίσκειται εἰς Πετροῦπολιν, περιλαμβάνει δὲ ἑκατὸν προσώπα. Αἱ δημόσαιοι πίνακοι τῆς Ρωσσίας ἔχον πλείστα ἔργα του

Ἐἰς τὴν «Grafton Gallery» τοῦ Λονδίνου ἡνοιξεν ἔκθεσις πολεμικῶν φωτογραφιῶν, διοργανωθεῖσα ὀπὸ τοῦ ὀπουργοῦ τῆς Προπαγάνδας. Τοπεῖα, μάχας βομβαρδισμοῦ, παρελάσεις, ἐφόδους, οὐμῖλους πολεμιστῶν, καταυλισμοὺς, τραυματίας καὶ νεκροῦς, πορείας, πορτραῖτα, ἀπετύπωσεν ὀ φωτογραφικὸς φακὸς μὲ θαυμαστὴν ἐπιτυχίαν. Πλείστα φωτογραφία ἐμεγεθύνθησαν καὶ ἐξωματίσθησαν ὀπὸ ἐιδικῶν καλλιτεχνῶν.

Νέοι νεκροὶ προσετέθησαν εἰς τὴν ἐκατόμβην τοῦ πολέμου ἐν Γαλλίᾳ. Ἐφονεύθησαν οἱ δημοσιογράφοι René Latouche καὶ ὀ François de la Tourasse.

Ἀπέθανεν ἐν Κιγκινάις τῆς Ἀμερικῆς ὀ Ἀμερικανὸς κατηγητῆς καὶ ἱστορικὸς Δανιὴλ Κουῖν. Διδάκτωρ γενόμενος τῆς φιλολογίας, διωρίσθη νεώτατος κατηγητῆς τοῦ ἐν Βασικῶν Πανεπιστημίου. Πρὸς πλερεστέραν ἀνάπτυξιν κατέλθεν εἰς Ἑλλάδα, διαμείνας ἐν αὐτῇ πρὸ ἔτων κατὰ διαλείματα, δώδεκα ἔτη, ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ καὶ τοῦ ἰδιοῦ μας Πανεπιστημίου, ὀποβαλὼν ἐναίσιμον διατριβὴν περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ Β' χειρογράφου τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Φιλέλληνας μέχρι ψυχώσεως, ἔγραψε καὶ Ἑλληνιστῆ μελέτας, τὰς ἐξῆς: Χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐν τῇ Πινδικῇ χώρᾳ. — Τῶν τελευταίων αἰώνων ἐπιγραφαὶ Ζακυνθιακαί. — Ἡ Ἀρχαδικὴ καὶ τὸ ἰδανικὸν τοῦ εἰδυλιακοῦ βίου. — Ἀγγλιστῆ δ' ἔγραψεν ἱκανά, ἐν οἷς καὶ μελέτας περὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς, ἄλλην περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, κηρυχθεὶς ἀνεπιφυλάκτως ὀπὲρ τῆς καθαρευούσεως, καὶ τὰς «Εἰκόνας ἐξ Ἑλλάδος».

Ὁ Ἑλληνας βαθύφωνος κ. Θωμᾶς Ἀμοῦργης ἔδωκεν ἐν Λονδίνῳ συναυλίαν, καθ' ἡν ὀ καλλιτέχνης ἔδειξε τὸν πλοῦτον, τὸ αἶσθημα καὶ τὴν τεχνουργίαν τῆς ὀφῆας φωνῆς του. Ἐκτός μονοφιδῶν μελοδραμάτων ἔψαλε καὶ τρία Ἑλληνικὰ ἄσματα τοῦ κ. Ν. Λαμπελέτ, ἐκ τῶν ὀποῖων ὀ «Χωρισμός» καὶ ἡ «Ἀρβανίτισσα» ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν.

Ὁ Γάλλος σοφὸς Βίκτωρ Μπερᾶρ ἐφιλοτέχνησε

νέαν μετάφρασιν τῆς «Ὀδυσσεΐας», ἐκ τῆς ὁποίας ἡ «Ἐφημερίς τῆς Γενεύης» ἐδημοσίευσεν τὴν ραψωδίαν περὶ τῶν Κνωσίων. Οἱ Γάλλοι κριτικοὶ ἀσχολοῦνται διὰ μακρῶν μὲ τὴν μετάφρασιν αὐτήν. Ὁ Μπεράρ ἔκαμε καὶ διαλέξεις περὶ τῆς Ὀμηρικῆς ἐποχῆς, συνοδευόμεναι μὲ φωτεινὰς εἰκόνας ἐκ τῆς σχετικῆς ὁραίας συλλογῆς τοῦ Μπουασσονῶ.

— Νέαι ἐπιστολαὶ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Μπωντλαίρ, ἀνακαλυφθεῖσαι τελευταίως ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ περιοδικὸν «Mercure de France». Εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπευθύνονται πρὸς τὴν μητέρα του, ὁ ποιητής, διαμένων κάποτε εἰς τὰς Βουξέλλας, γράφει: «Ἐγὼ δὲν ἔχω βιβλία, δὲν κάθηναι σὲ καλὸ σπῆτι, στεροῦμαι χημάτων, δὲν βλέπω ἢ ἀνθρώπους ποῦ τοὺς μισῶ, ἀνθρώπους κακοαναθεθραμμένους, μὲ ὕψος σὴν νὰ ἐφεύρουν κάποιαν εἰδικὴν κτηνοδῖαν δι' ἑαυτοὺς καὶ κάθε προῖ πηγαίνω μὲ κτεροκάρι εἰς τὴν θυρωρὸν διὰ νὰ μάθω ἂν ὑπάρχουν ἐπιστολαὶ δι' ἐμέ, ἂν οἱ φίλοι μου μὲ ἐνθυμοῦνται, ἂν τὰ ἀρθρα μου δημοσιεύονται, ἂν ὑπάρχουν χρήματα, ἂν ἡ πώλησις τῶν βιβλίων μου ἔλξη καὶ ἔπειτα τίποτε, ποτὲ τίποτε». Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται μαρτυροῦν τὴν ἀπειρὸν ἠθικὴν κατάπτωσιν τοῦ ποιητοῦ.

— Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον εἶνε γνωστὸς ὁ Ἰταλὸς λογοτέχνης Οὐγὸς Ὀγιέτι. Εἶνε ὁ συγγραφεὺς τοῦ δράματος «Τὸ Γαρύφαλλο», τὸ ὁποῖον παίζεται εἰς τὰ θεάτρα μας μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας καὶ ἄλλων ἔργων παγκοσμίου φήμης. Ὁ Ὀγιέτι ὑπῆρξε εἰς τὸ μέτωπον ὡς ταγματάρχης, ἐνθα δις ἐτραυματίσθη. Κατὰ τισὶ δραματικῆν ὑποχώρησιν, ὁ Ὀγιέτι κατόρθωσε νὰ περιώσῃ μὲ μέρους ὕλικῶν πολέμου ἔνεκα δὲ τούτου ἐπαρρησιώσθη.

— Ὁ κόμης Ντουρριέ παρουσίασεν εἰς τὴν Γαλλικὴν ἀρχαιολογικὴν ἐταιρείαν ἐν Παρισίοις ἐν ἀνάγλυφον ξύλινον, εἰς τὸ ὁποῖον διὰ γλῶφῆς ἔχουν ἀπεικονισθῆ πολλὰ σκηνὰ τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ.

— Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ δέκατον τέταρτον τεύχος τῆς ἱστορίας τοῦ παρόντος παγκοσμίου πολέμου, τὴν ὁποίαν συγγράφει ὁ γνωστὸς στρατιωτικὸς κριτικὸς Ζοσὲφ Ραϊνάξ, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Πολύβιος.

— Τὰ Παρισινὰ κοινῶτα Κολόν-Λαμουρὲ ἐξετέλεσαν διὰ πρώτῃν φορὰν ἐν πολωνικὸν ποίημα τοῦ νεαροῦ Πολωνοῦ μουσουργοῦ Μοράβσκι, φέρων τὸν τίτλον «Νεβερόρ», ἐμπνευσθὲν ἀπὸ τὸν «Κόρακα» τοῦ Πόε. Διακρίνεται ἡ σύνθεσις διὰ τὴν βαδύτητα τοῦ αἰσθηματος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως.

— Ἀπέθανεν ἐν Μιλάνῳ ὁ διάσημος συνθέτης τοῦ «Μεριστόφελ» Ἀρρίγκο Μπόιτο. Ἐγεννήθη τῷ 1842 εἰς Πάδοβαν. Τὸ πρῶτον του ἔργον ἔγραψεν ὡς μαθητῆς τοῦ Ὀδείου, τὰς «Ἀδελφὰς τῆς Ἰταλίας». Τὸ μεγαλειότερον του ἔργον, παγκοσμίου φήμης, ὁ «Μεριστόφελ», ὅταν τὸ πρῶτον παρεστάθη, ἐθεωρήθη οὐκ ἄποτυχία, καταδικασθὲν ἐπὶ βαγνερισμῷ. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 1875 ἤρχισε νὰ παίζεται εἰς ὅλα τὰ θεάτρα τοῦ κόσμου. Ὁ Μπόιτο ἠσχολήθη πολὺ εἰς τὴν συγγραφὴν λιμπρέτων. Ἐγραψε πολλὰ, ἰδίως τὰ λιμπρέττα τῶν μελοδραμάτων τοῦ Βέρδη, μεθ' οὗ δι' ἰδιαιτέρας συνδέετο φιλίας, τῆς «Τζοκόνδας», τῆς «Ἡρώς καὶ Λεάνδρου», τοῦ «Ὀθέλλου», τοῦ «Φάλσταφ». Καὶ τῶν ἰδικῶν του μελοδραμάτων ὁ ἴδιος ἔγραψε τὰ κείμενα. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη

εἰργάσθη γράφων τὸν «Νέρωνα», τὸν ὁποῖον ὁ μουσικὸς κόσμος ἀγαπᾷ μετ' ἐνδιαφέροντος. Ἐγραψεν ἐπίσης ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Πράγα, τοῦ Καμεράνα καὶ τοῦ Τζισκόζα θεατρικὰ ἔργα, ἅντων δὲ συνεργασίας τὰς «Ἐλευθεριαζούσας μητέρας», αἱ ὁποῖαι ἐπαίχθησαν εἰς τὸ Τουρίνον. Ὁ Μπόιτο ἦτο γεροισιαστής, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Νεαπόλεως καὶ ἐπίτιμον μέλος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης.

— Ὁ Μασκάνι θὰ μελοποιήσῃ τὸ «Κουρέλι». Ὁ μουσουργὸς καὶ ὁ συγγραφεὺς θὰ λάβουν ἀπὸ τὸν ἀδότην Σαντσόνιο διακοσίας χιλιάδας.

— Ἡ Γαλλία ἐώρασε τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου μουσικοδιδασκάλου Καρόλου Γκουνῶ. Εἰς τὰ διάφορα θεάτρα παρεστάθησαν μελοδράματα του καὶ ἐγένοντο ἀναμνηστικαὶ διαλέξεις. Ὁ πατήρ τοῦ Γκουνῶ ἦτο διακεκριμένος λιθογράφος, ἡ δὲ μήτηρ ἔξοχος καλλιτέχνης τοῦ κλειδοιμυθίου. Τὰ μελοδραμάτια του «Σαπφῶ», «Φόουστ», «Ρωμαιοὶ καὶ Ἰουλιέττα», «Μιρέιγ» ἐκπρῶσοῦν νέαν τροπὴν τοῦ γαλλικοῦ μουσικοῦ αἰσθηματος, τὰ δὲ θερησκευτικὰ του ἔργα δὲν περιέχουν τίποτε τὸ σχολαστικόν. Ὁ βίος τοῦ Γκουνῶ ὑπῆρξε βίος μελέτης καὶ ἐργασίας.

— Εἰς τὸ Μιλάνον πρόκειται νὰ ἰδρῶθῃ προτομὴ τοῦ Σαμάρα. Πρὸς τοῦτο τριμελὴς ἐπιτροπὴ Ἰταλῶν καλλιτεχνῶν ἀρρήθῃσιν εἰς Ἀθήνας, ἐξήγησε παρὰ τῆς χήρας Σαμάρα τὴν ἄδειαν νὰ παιχθῶν τὰ ἔργα του ἐν Ἰταλίᾳ ἔλαβεν δὲ παρ' αὐτῆς τὰ πρωτόγραφα. Εἰς τὴν Σκόλαν τοῦ Μιλάνου θὰ παιχθῆ καὶ τὸ τελευταῖον ἡμιτελὲς καὶ ἄνευ τίτλου ἔργον, τὸ ὁποῖον διέκοψεν ὁ θάνατος τοῦ μουσουργοῦ. Τὸ ἔργον αὐτὸ φθάνει μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς γ' πράξεως, τὴν συμπλήρωσιν δ' ἀνέλαβε νὰ κάμῃ ὁ φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Σαμάρα Ἰταλὸς μουσουργὸς Μασσίνι.

— Συνεπληρώθη ἑκατονταετηρίς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ περιφημοῦ Γερμανοῦ κοινωνιολόγου Καρόλου Μάρξ.

— Θαυμασταὶ τῆς Γαλλίας ἐν Ὀλλανδίᾳ ἀπεφάσισαν νὰ ἐγείρουν πρὸς τιμὴν τῆς Γαλλικῆς ἀνδρείας εἰς Ἀμστερδαμ μνημεῖον, τὸ ὁποῖον κατὰ μίμησιν πρὸς τὸ πρότυπον τὸ ἐπεξεργασθὲν ὑπὸ τοῦ Ροντέν ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του θὰ παριστᾷ ἕνα ἐκπνέοντα πολεμιστὴν καὶ δίπλα του ἕνα ἄγγελον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ Γαλλικὴ Ἀμυνα». Ἐπιτροπὴ γαλλοφίλων Ὀλλανδῶν συλλέγει ἐράνους.

— Ἀπέθανεν ἐν Μιλάνῳ ἡ Ἰταλίς μυθιστοριογράφος Ἄννα Τζουκάρι, ἥτις ὑπὸ τὸ γνωστὸν ψευδώνυμον «Νεέρα» ἔχει δημοσιεύσει πολλά μυθιστορήματα, διηγήματα καὶ ποιητικὰς συλλογὰς. Ὁ εἰδωλικὸς τύπος τῶν ἔργων τῆς, ἡ τρυφερότης, ἡ περιπάθεια καὶ γλαφυρότης τοῦ ὕψους τὴν κατέστησαν ἐξέχουσαν φυσιογνωμίαν εἰς τὰ ἰταλικά γράμματα. Ὑπῆρξε πρὸς τούτους τέλειος τύπος ἰταλικῆς καλλονῆς.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ ζωγράφος Μάξιμος Μαυφρα ἐν ἡλικίᾳ 50 ἐτῶν. Τῷ 1891 ὅτε ἦνοιξε τὴν πρώτην ἐκθεσίν του, ἠξιώθη ἐταιρικῆς κρίσεως ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου Μιρμπῶ. Χωρὶς νὰ ἔχη μεγάλην πρωτοτυπίαν, ὁ Μαυφρᾶ ἐξωγράφισε τοπεῖα μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας. Εἶχε ζωηρὸν τὸ αἶσθημα τῆς φύσεως. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε κάπως λησμονηθῆ, ἀλλὰ διετήρει ἀκόμη ἱκανοὺς θαυμαστάς. Τὸ κύριον ἔργον του ἀποτελοῦν ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῆς Βρετανίας.

— Ὁ νεαρὸς Γάλλος ποιητῆς Ἰωάννης Le Roy, ἐπηρετῶν εἰς τὸν στρατὸν, ἐξηφανίσθη ὑπὸ περιστάσεις ἀποκλειούσας τὴν ἐπανεύρεσίν του. Ὡς ποιητῆς εἶχε δώσει τὰς μεγαλειτέρας ἐλπίδας ἀναδείξεως. Εἶχε δημοσιεύσῃ ὑπὸ τὸν τίτλον «Le Prisonnier des Moides» ποιητικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἐντύπωσιν διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ πρωτοτυπίαν. Ὁραματίζετο τὸ σῶμα κατὰ τρόπον νέον καὶ πλαστικόν. Πρὸ τοῦ πολέμου συνειργάζετο εἰς τὸ περιοδικὸν «Soirées de Paris». Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου εἶχε δημοσιεύσῃ πολεμικὰ ποιήματα.

— Ἀπέθανεν ὁ γνωστὸς Γάλλος μυθιστοριογράφος Μιχαὴλ Ζεβακό, συγγραφεὺς πολυαριθμῶν μυθιστορημάτων ἐμφανισθέντων εἰς ἐπιφυλλίδας καθημερινῶν ἐφημερίδων καὶ ἐκδοθέντων ἔπειτα εἰς λαϊκὰς ἐκδόσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέκομισε μεγάλα κέρδη. Ἦτο ἐν εἶδος Δουμᾶ πατρός, ἀλλὰ κατώτερος αὐτοῦ ὑπὸ πολλὰς ἐσφύεις. Ὁ Ζεβακό ἦτο ἄλλοτε καθηγητῆς τῆς ρητορικῆς, ἐπεδόθη κατόπιν εἰς τὴν πολιτικὴν, διακριθεὶς διὰ τὰ ἐπαναστατικὰ του φρονηματα, εἶτα δὲ, διὰ νὰ βελτιώσῃ τὰ οἰκονομικά του, ἤρχισε γράφει μυθιστορήματα περιπετειώδη καὶ τερατῆ. Τὰ πρῶτα του ἔργα παρήλθον σχεδὸν ἀσφατῆρητα εἰς τὸ Παρίσι καὶ μόνον εἰς τὴν Ἰταλίαν εἶχον ἐπιτυχίον. Ἀλλὰ μετ' ἀρκετὸν καιρὸν καὶ τὸ παρισινὸν κοινὸν ἤρχισε νὰ ἀναζητῆ ἀπλήστως τὰ μυθιστορήματα του. Τὰ γνωστότερα εἶνε ἡ «Φαῦστα», ἡ «Γέφυρα τῶν στεναγμῶν», οἱ «Ἐρασταὶ τῆς Βενετίας», ὁ «Παρνταγιάν» κλπ.

— Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Φινέλ ἰδρῶθη ἐν Παρισίοις πρακτορεῖον ἐπιστημονικῶν πληροφοριῶν πρὸς πολλαπλασιασμὸν τῶν συμμαχικῶν διεθνῶν σχέσεων καὶ δημιουργίαν μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων, δημοσιογράφων, συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν τῶν μεγάλων πεπολιτισμένων κρατῶν δεσμῶν ἀλληλεγγύης καὶ φιλίας. Θὰ ἐκδίδῃ καὶ μηνιαῖον δελτίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἐπιστημονικὴ ζωὴ».

— Ἐν Ζυρίχῃ ὑπὸ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων ὁργανώθη ἐκθεσις φωτογραφικῶν ἑλληνικῶν τοπειῶν τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν καλλιτέχνου κ. Μπουασσονῶ. Ὁ διεθυντῆς τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Γενεύης κ. Μπόδ-Μποβὺ ἐξύμνησε κατὰ τὰ ἐγκαίρια τὰς ἑλληνικὰς φυσικὰς καὶ τεχνικὰς καλλονὰς.

— Ἐν Γενεύῃ τὸ κοιμῆτορον τῆς πόλεως διοργάνωσαν ἐκθεσιν ἔργων τοῦ μεγάλου γλύπτου Ροντέν.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Αἰμίλιος Γκιμέ, ἰδρυτῆς τοῦ ὁμωνύμου Μουσείου.

— Ἐφευεῦθη μαχόμενος ὡς ὑπολοχαγὸς εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Γαβριὴλ Τριστὰν Φραγκόν, πλειστάκις πληρωθεὶς καὶ παρασημοφορηθεὶς. Τὸ ἔργον του «Un tel de l'armée française» ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον Γκουκούρ.

— Ἡ κ. Μάρθα Μπορέλι ἐξέδωκεν ἐνδιαφέρουσαν μελέτην περὶ τῆς Γυναίκης καὶ τοῦ Ἔρωτος εἰς τὰ ἔργα τοῦ Ἀνατόλ Φρανς.

— Εἰς τὸ Petit Palais τῶν Παρισίων διοργανώθη ὑπὸ τῶν δύο μεγάλων καλλιτεχνικῶν σωματείων, τῆς «Société des Artistes Français» καὶ τῆς «Société Nationale des Beaux Arts» ἐκθεσις μνημειώδους καὶ πολεμικῆς τέχνης, ἥτις ὁμως ὑπῆρξε πτωχὴ εἰς ἐκθέματα.

— Ὁ κ. Louis Bréhier ἐξέδωκεν ὀγκωδεστάτην καὶ λίαν εὐσυνείδητον ἐργασίαν του περὶ τῆς χριστιαν-

νικῆς τέχνης καὶ εἰκονογραφίας ἀπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῆς μέχρι σήμερον.

— Ἐν Λονδίῳ ἐπωλήθη ἡ πλουσία συλλογὴ ἱστορικῶν ἀντιγράφων τοῦ Χάρισσον. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὸν Λουδοβικὸν ΙΓ' ἐπωλήθη ἀντὶ 10.850 φρ.

— Ἀπέθανεν ὁ μεγαλειότερος τῶν συγχρόνων Ἑλβετῶν ζωγράφων καὶ εἰς τῶν μεγαλειτέρων τῆς ἐποχῆς του, ὁ Φερδινάνδος Χόδλερ, ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν. Διετέλεσε μαθητῆς τοῦ Μενῦ, ὅστις ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Ingres, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ingres παρατηρήθη εἰς τὰ ἔργα τοῦ Χόδλερ. Ἐπεσκέφθη τὸ Παρίσι καὶ περιεπλανήθη κατόπιν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Κουρμπέ, εἰς ὃν καὶ ὀφείλει τὸν ρεαλισμὸν του. Τοῦ Χόδλερ δύο εἶνε τὰ κύρια πλεονεκτήματα: Ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀπλότης. Ἐκ τῶν πρώτων ἔργων του ἔκαμαν ἐντύπωσιν ὁ «Ταῦρος», ὁ «Μπαλωματῆς στὸ παράπηγμά του» καὶ ἡ προσωπογραφία τοῦ Desboutsins. Τὰ καλλιτέρα του ἔργα εἶνε ὁ Λεπτουργὸς (1874), ὁ Γέρος (1887), ἡ Κουρασμένη ψυχαί (1892), αἱ ἐξέθεσαν εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπληρώσαν πολὺ ἀπὸ τὸν Puvis de Chavannes, τὸν Μορώ, τὸν Ροντέν καὶ τὸν Πελαδάν, ἡ Συνοδεία τῶν Ἑλβετῶν παλαιστῶν (1889), ἐκτεθείσα εἰς τὴν παγκόσμιον ἐκθεσιν τῶν Παρισίων, τὸ ἀριστον δὲ ἔργον του εἶνε ἡ Νῦξ — ἡ Ἡμέρα — ἡ Εὐρυθμία, ἔργον θεμελιώδους ἀρχῆς ἐκτεθὲν εἰς τὴν παγκόσμιον ἐκθεσιν τοῦ 1900, εἰς τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη μίαν μέθοδον συνθέσεως ἥτις ἀπεκλήθη «παραλληλισμὸς» καὶ ἥτις ἐφηρμόσθη ἀκριβέστερον εἰς τινὰ κατόπιν ἔργα του, ἰδίως εἰς τὴν «Ἀναχώρησιν τῶν ἐθελοντῶν τῆς Ἰένας τῷ 1813» καὶ εἰς τὴν «Ὁμοφωνίαν», ἐκτελεσθεῖσαν εἰς τὸ Δημαρχεῖον τῆς Μπον, ἥτις ἀποτελεῖ φαινόμενον γιγαντιώδους εἰκονογραφίσεως. Ἐν Γερμανίᾳ εἶνε γνωστότατος. Εἰς μουσεῖα καὶ δημόσια κτίρια ὑπάρχουν πολυαριθμοὶ πίνακες καὶ διακοσμῆσεις τοῦ Χόδλερ. Εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν ἐξετιμῆθη ἐπαρκῶς, μολονότι ὁ διακοσμητικὸς πίναξ του ἡ «Ἐπάνοδος τῶν Ἑλβετῶν μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μαρηνιάν» ἔργον μεγάλης ἀξίας, ἤρκει πρὸς τοῦτο.

— Ὁ κ. Rcdon y Font ἐδημοσίευσεν μελέτην του περὶ τῆς τέχνης τῆς ταπητουργίας κατὰ τὴν ἀρχαίότητα.

— Ἐν Γιρόνδη, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Γκαρόν, θ' ἀνεγερθῆ μνημεῖον ἀναμνηστικὸν τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὸν πόλεμον. Θὰ συμβολίσῃ τὸν θρίαμβον τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἰσχύος.

— Ἀπέθανεν ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ζωγράφος Ἄντ. Γκυγιεμ, μαθητῆς τοῦ Κορό, τοῦ Ντωμπινύ καὶ τοῦ Κουρμπέ. Οἱ πίνακες του διακρίνονται πρὸ πάντων διὰ τὴν πιστὴν ἀπόδοσιν τῆς φύσεως καὶ διὰ τὸ φῶς ποῦ τοὺς στολίζει. Ἦτο ἀκόμη καὶ θαυμάσιος συνομιλητῆς καὶ οἱ γνώριμοί του δὲν ἐξόρτανον νὰ τὸν ἀκούουν ἀρηγοῦμενον ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων διδασκάλων του. Μίαν σειρὰν ἐκ τούτων ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν παρισινὸν «Χρόνον» κατὰ τὸ 1911 καὶ ἀνεγνώσθησαν ἀπλήστως. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν.

— Ἀπέθανεν ἐν Βειμάρῃ εἰς ἡλικίαν 64 ἐτῶν ὁ μουσικοσυνθέτης Peter Gast. Τὸ πραγματικὸν του ὄνομα ἦτο Ἐρρίκος Κσελιτς. Ἦτο στενὸς φίλος τοῦ Νίτσε καὶ παρηκολούθησε τὴν ἀντιβαγερικὴν

εκατοστάτων του. Συνέθεσε πέντε μελοδράματα. Ἡ συμφωνία του Helle Naechte καὶ τὰ κουαρτέτα δι' ἑγχόρδα εἶον γοητεῖα τὸν Νίτσε.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ὁ ἀκαδημαϊκὸς Αἰμίλιος Μπουτροῦ, ἐκ τῶν κορυφῶν τῆς συγχρόνου φιλοσοφίας εἰς ἡλικίαν 73 ἐτῶν. Ἡ ἐπίδρασις του ἐπὶ τῆς συγχρόνου κινήσεως τῶν ἰδεῶν ὑπῆρξε κολοσσιαία. Τὰ περισσότερα τῶν νεωτάτων φιλοσοφικῶν δογμάτων πηγάζουν ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Μπέρξων εἶνε ὁ ἐπιφανέστερος μαθητὴς του καὶ ἡ λεγομένη «Φιλοσοφία τῆς δράσεως» ἀπέρρευσε ἀπὸ τὰς ἰδέας του. Εἰς ἕν ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἐκδοθὲν τῷ 1908, ἀπειραβήθη νὰ συμφιλώσῃ τὴν Ἐπιστήμην μετὰ τῆς Θρησκείας. Ὁ Μπουτροῦ ἦτο θερμὸς φιλέλληνας.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ἐν ἡλικίᾳ 86 ἐτῶν ὁ πασίγνωστος συνθέτης Κάρολος Λεκόκ. Ἐκ τῶν δημοφιλεστέρων ὀπερετῶν του εἶνε ἡ «Κόρη τῆς Μαντὰμ Ἀγκώ», παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Βρυξέλλαις τῷ 1872, ἡ «Ζιροφλέ Ζιροφλά», ὁ «Μικρὸς Δουξ». Ὁ Λεκόκ συνέθετε κατὰ τρόπον ἀπλοῦν καὶ φυσικόν, ἡ μουσικὴ τοῦ δὲ ἀπέδωκε τὴν ἐλαφροτέρην χροιάν τοῦ γαλλικοῦ χαρακτήρος. Παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας του διητύνηεν ὁ ἴδιος τὴν ὀρχήστραν, διεκρίνετο δὲ διὰ τὴν μετριοφροσύνην του.

— Ὁ Μάξιμος Γκόρκυ παρεχώρησεν εἰς τὸ Ρωσικόν

κὸν Κράτος ἀντὶ 450,000 ρουβλίων τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων του, ἀνέλαβε δὲ νὰ διευθύνῃ τὰς ἐκδόσεις τῆς «Παγκοσμίου Φιλολογίας», σειρᾶς βιβλίων περιλαμβανοῦσης δισχίλια ἐκ τῶν καλλιτέρων ἔργων τοῦ ἸΘ' αἰῶνος. Ὁ Γκόρκυ θὰ ἐκλέξῃ τὰ ἔργα, θὰ γράφῃ τοὺς προλόγους, τὰς σημειώσεις καὶ τὰς βιβλιογραφικὰς πληροφορίες.

— Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Λεκόκ Ντε-Διλ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο Κόσμων» κριτικὴ μελέτη τοῦ κ. Ρενὲ Πισόν.

— Ἠγγέλθη ὅτι τὸ ἐν Βερολίῳ μέγα ξύλινον ἄγαλμα τοῦ Χίνδεμπουργκ κατεστράφη ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν.

— Ἀπέθανε πλησίον τῆς Γενεύης ὁ Ἑλβετὸς συγγραφεὺς Γουλιέλμος Vogt. Ἐργαρε πολυάριθμα ἔργα ἐκ τῶν ὁποίων γνωστότερα εἶνε L'Ineluctable drame, Un escroc de haut vol, Le péril maçonnique en Suisse, Calvinopolis, Sexe faible, Pamphlets Genevois, Bismarck.

— Ἡ ἀνομιή τῶν βραβείων Νόμπελ τοῦ τρέχοντος ἔτους ἀνεβλήθη.

— Ὁ Μάξ Νορδάνου ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τῆς πρώτης Ἰουδαϊκῆς Κυβερνήσεως.

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Θέατρον Κοτοπούλη

Ἀφ' ὅτου εἰς τὰ παρλιόσια θέατρα παρήλαυον εἰς δύο ἑσπέρας ἐν συνεχείᾳ οἱ «Ἀθλοῖ» καὶ ὁ «Περιπλανώμενος Ἰουδαίος», ἔργων ὀκτάπρακτον δὲν εἶχε παιχθῆ. Ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη μᾶς ἀνέμνησε τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἐποχὴν, ὅταν ἀνήγγειλε τοὺς «Δύο Μάγικες», δρᾶμα ἐξηγμένον ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Δεκουρσέλ. Κατ' ἀρχὰς ἐπαλίχθησαν εἰς δύο μέρη, ἀλλὰ σκέψεις σοφώτεραι ὑπηγόρευσαν τὴν σύμπτυξιν εἰς πέντε πράξεις ἡ μᾶλλον εἰκόνας καὶ οὕτω ἐδόθησαν ἀθεσπερεῖ. Περιπετειώδες ἔργον, παιχθὲν κατὰ τὸ πρόγραμμα «ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν» εἰς τὸ Παρίσι. Ἐνας σύζυγος ἐκδικούμενος τὴν γυναῖκά του, ἣν νομίζει ἀπιστήσασαν, παράδειδει τὸ τέκνον του, ὡς νόθον, εἰς ἕνα λωποδύτην. Μετὰ ὀκτὼ ἔτη ἐπιδιώκουν τὴν ἀνεύρεσίν του. Ὁ λωποδύτης εἶχε καὶ αὐτὸς παιδί. Εἶνε οἱ δύο μάγικες. Πρόκειται νὰ ἐξαγορασθῆ ἀντὶ ὑπερογκοῦ ποσοῦ τὸ ἀπαχθέν, ἀλλ' αὐτὸ εἶχε δραπετεύσῃ καὶ δίδουν οἱ γονεῖς τὸ ἰδικόν των. Ἐκνευρίσκονται οἱ δύο μάγικες καὶ θυσιάζεται ὁ ἕνας εἰς μίαν ἐπίθεσιν ἀπάχηδων, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς τοῦ ἄλλου μάγικα, τοῦ πραγματικοῦ τέκνου, ἀποδεικνύεται δ' ἐν τέλει ἡ ἀθωότης τῆς συζύγου. Ἐργον διὰ τὰς λαϊκὰς μάγικας, τοῦ ὁποῦ ἡ μόνη ἀξία ἦτο ὅτι ἔδωκεν εὐκαιρίαν

εἰς τὴν δ. Κοτοπούλη νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἕνα θαυμάσιον τύπον ἐξυπνοῦ καὶ εὐθύμου χαμινιοῦ. Πολὸν καλὴ καὶ ἡ κ. Πλεμενίδου εἰς τὸν ἀντίθετον χαρακτήρα χαμινιοῦ εὐγενοῦς καὶ μελαγχολικοῦ.

«Ἡ Χαμένη», κοινωνικὸν δρᾶμα τοῦ κ. Διον. Κοκκίνου, χρονογράφου καὶ διηγηματογράφου, γνωστοτέρου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μακκαβαῖος. Διὰ πρώτην φοράν ἐνεφανίσθη ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ ἡ ἀπόπειρά του ὑπῆρξεν, ὅπως καὶ ἡ ἡρωὶς τοῦ ἔργου του, χαμένη. Ὑπόθεσις χωρὶς ἐνδιαφέρον, ἀδεξιότης εἰς τὴν πλοκήν, διάλογος κουραστικὸς, οἱ χαρακτήρες ἀψυχολόγητοι. Μία κόρη μεσαίας τάξεως, ἀφοῦ παρεδόθη εἰς τὸν ἐραστήν της, τὸν ἀπατᾷ· αὐτὸς κρίνει καλὸν νὰ ἀρραβωνιασθῆ μετ' ἄλλην, ἡ μνηστὴρ διώχνει τὴν ἐρωμένην, ὁ μνηστὴρ διαλύει τὸν ἀρραβῶνα του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὑπάγῃ εἰς μακρὸν ταξίδι, ἐνῶ ἡ ἐρωμένη ἐτοιμάζεται νὰ αυτοκτονήσῃ. Τὸ πιστόλι κάμνει περιπάτους εἰς διαφόρους χεῖρας τῶν ἠθοποιῶν καὶ εἰς τὸ τέλος ταξελδιῶν καὶ αυτοκτονία μακτιοῦνται, ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη συμμιδάζονται καὶ κάθονται αὐτοὶ καλοὶ καὶ μεῖς... χειρότερα. Τὴν ἡρωίδα ὁ συγγραφεὺς θέλει νὰ παρουσιάσῃ ὡς μάρτυρα μιᾶς ταλαιπωρημένης καὶ ἐκλύτου ζωῆς, ἀλλ' ἐμπρόρρησαν ὅχι ὀλιγώτερον οἱ θεαταί.

Θέατρον Κυβέλης

«Ἀδάμ», κομεντὶ δίπρακτος τοῦ κ. Ι. Παξινοῦ. Ἀδάμ φυσικὰ εἶνε ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος θμως δὲν ἀποτελεῖ τὸν κανόνα διὰ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πρωτοπλάστου· διότι τὸ κύριον χαρακτηριστικόν του εἶναι νὰ σύρεται, χωρὶς θέλησιν, ὀπισθεν μιᾶς αὐθάδους γυναικὸς καὶ χάριν αὐτῆς νὰ καταφρονῇ μίαν ἀφωσιωμένην εἰς αὐτὸν γυναῖκα, ἡ ὁποία καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπιτι μετ' τὴν σιωπηλὴν θλίψιν τῆς ἐγκαταλείψεως. Εἰς τὰς δύο γυναῖκας, τὴν νόμιμον καὶ τὴν παρείσχκτον, ὁ συγγραφεὺς κατῴρθωσε νὰ δώσῃ μίαν ἀντίθεσιν ἀρκετὰ ζωηράν. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀγαπᾷ καὶ θυσιάζει τὸν ἑαυτὸν της διὰ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ὁ ἄνδρας της μετ' ἄλλην καὶ ἡ ἐρωμένη, ἡ ὁποία ἀπὸ κακρίτισιν τὸν ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἦτο φίλη της, καὶ φέρεται πρὸς αὐτὸν δυναστικῶς καὶ τὸν ἐξευτελίζει καὶ τέλος γίνεται συγχρόνως ἐρωμένη ἑνὸς ἄλλου καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο τῶσον σκληρὸς καὶ νευρικὸς εἰς τὴν γυναῖκά του, τῶρα τὰ ἀνέχεται ὅλα.

Τὸ ἔργον, καίτοι δὲν ἔχει πολὺπλοκὸν δρᾶσιν, προσεκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον. Διακρίνεται διὰ τὸν φυσικώτατον διάλογον, εἰς τινὰς θμως λεπτομερεῖας ἔπρεπεν ὁ συγγραφεὺς νὰ ἀποφύγῃ τομηρὰς σκηναῖς ἀτεχνίως, ὡς λ. χ. ἡ ἐπὶ σκηνῆς μετακόμισις τοῦ πιάνου. Ἡ κ. Κυβέλη ἔπαιξε πολὺ τεχνικὰ καὶ μετ' αἴσθημα. Πολὸν καλὴ καὶ ἡ κ. Φιλιππίδου ὡς ἐρωμένη.

Θέατρον «Ὀλύμπια»

Ὡς τιμητικὴ τῆς δ. Φρόσως Κόκκου ἐπαίχθη τὸ «Ἀγριολούλουδο», δρᾶμα κοινωνικὸν τοῦ ἐκ Σμύρνης ζωγράφου καὶ δημοσιογράφου κ. Χρ. Συρράκου, μετ' ὑπόθεσιν τὸν ἀνάρμοστον γάμον. Μία πετχητὴ κόρη — ἀγριολούλουδο — ἀγαπᾷ ἕνα νέον, ἀλλ' οἱ γονεῖς ἐπιβάλλουν εἰς αὐτὴν νὰ πάρῃ ἕνα πλούσιον παρήλικα, ὅστις συμπίπτει νὰ εἶναι ὁ θεῖος τοῦ νέου. Τὸν ὑπανδρεύεται, ἀλλ' ὁ σύζυγος γρήγορα παρίσταται τυχαίως εἰς ἕνα ἐναγκαλισμὸν τοῦ ἐρωτευμένου ζεύγους καὶ θνήσκει εἰς τὸ θέαμα ἐκ καρδιακῆς προσβολῆς. Ἀφίνει διὰ διαθήκης κληρονόμους τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν ἀνεψιόν του — τοὺς δύο ἐρωτευμένους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐνοῦνται διὰ τοῦ γάμου, τῇ προθύμῃ ἤδη συναινέσει τῶν γονέων καὶ οὕτω ὁ ἀνεψιὸς ὑπεισέρχεται εἰς τὸ χρέμα τοῦ θεῖου του καὶ εἰς τὴν γυναῖκά του. Ἡ πλοκή ὑπενθυμίζει τὰ παλαιότερα «οἰκογενειακά» ἔργα. Παρατηρεῖται κάποιον σκηναῖς ἀπειρία, ἀλλ' ὁ διάλογος εἶνε ἀρκετὰ καλός.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις

Μετὰ τὰ πρῶτα σύννεφα διεσπάρησαν ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας οἱ Ἀθηναῖκοι θίασοι. Τῆς «Ἀλάμπρας» μετεκομίσθη εἰς Βόλον, τοῦ «Πανελληνίου» εἰς Λάρισσαν. Ἡ Θεσσαλονικὴ φιλοξενεῖ τὰς ὀπερέττας Ἀφεντάκη καὶ Παπαϊωάννου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν μετατοπίσεων ἐσημειώθησαν ἱκαναὶ μετακινήσεις ἠθοποιῶν. Ὁ θίασος Κυβέλης μετέβη εἰς Σῆρον.

— Ἡ χειμερινὴ θεατρικὴ περίοδος προσέκρουσεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν πανικὸν τῆς



Φλώρα Κανδηλάκη

γρίπης. Τὰ θέατρα ἐκλείσαν καὶ μόλις περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου ἤρχισεν ἀπογευματινὰς παραστάσεις ἡ δ. Κοτοπούλη, ἐνῶ εἰς τὸ «Ἐτουάλ» κατέφυγεν ὁ θίασος Νίκου-Φύρστ παριστάνων ἀνάμικτα «Παναθήναια» καὶ τὸ ἐφετεινὸν «Πανόραμα».

— Ἡ Ἐταιρεία τοῦ Ἑλλήν. Θεάτρου ὄρισε συγγραφικὰ ποσοστὰ 15% ἐπὶ πολυπράκτου ἔργου, 5% ἐπὶ μονοπράκτου ἢ διπράκτου, 6% ἐπὶ μεταφράσεων καὶ 12% ἐπὶ διασκευῶν ἐκ τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, θὰ πληρώνη δὲ 5% εἰς τοὺς ξένους συγγραφεῖς, ὧν ἔργα θὰ παίζωνται κατὰ μετάφρασιν. Τὴν Κριτικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν παραδοχὴν τῶν ἔργων ἀπετέλεσαν οἱ κ.κ. Νιρβάνας, Μελάς, Πολέμης, Δημητρακόπουλος, Δαμβέργης καὶ Λιδωρικῆς. Τὰ ἑλλήν. ἔργα θὰ παίζωνται κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ὑποβολῆς των πρὸς ἐγκρισιν, ἕκαστον ἔργον θὰ κάμνην τρεῖς δοκιμαστικὰς παραστάσεις, θὰ ἐξακολουθῇ δὲ παιζόμενον ἐφ' ὅσον καλύπτονται τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐξόδα τῆς παραστάσεως. Ἀλλὰ καὶ καταδιβαζόμενον, θὰ ἀναδιβάξεται μετὰ 15 ἡμέ-

ρας, δε και θα κρινεται αν εινε αξιον ζωης η θανάτου. Αι παραστάσεις θα αρχίσουν το προσεχές ετος.

— Συνεστήθη 'Εταιρεία Δραματικού Θεάτρου υπό την διεύθυνσιν του Διευθυντού του 'Ωδείου κ. Γ. Νάζου. 'Ο θίασος άπετελέσθη εκ των κ.κ. Θ. Οίκονόμου, Ν. Ζάνου, Ν. Ροζάν, Γ. Τσιτσιλιάνου, Ο. Κοντογιάννη, των διπλωματούχων της Δραμ. σχολής του 'Ωδείου δεσποινίδων Ζερβοῦ, Κανελλοπούλου, Κετσάλη, Κωνσταντινίδου και της τελειοφοίτου δ. Βενετίας Μπενή Ψάλλη. 'Ο αριθμός των ήθοποιων θα συμπληρωθῆ βραδύτερον. Αι παραστάσεις θα δίδονται εις το Βασιλ. θέατρον. Τα διδασκόμενα έργα θα κρίνονται υπό ειδικής επιτροπής· θα διδασχθούν και αρχαία έργα, καταλλήλως διασκευαζόμενα από γλωσσικής και θεατρικής απόψεως. 'Ο θίασος κατά το θέρος δέν θα παίζῃ. Οί ήθοποιοί θα εινε έκτιροι, κατά το σύστημα της «Γαλλικής Κωμωδίας».

— 'Η γνωστοτάτη πρωταγωνίστρια της 'Ελλην. όπερέττας Φλώρα Κωνδολάκη, ήτις κρεπεδήμει εν Θεσσαλονίκη μετά του θιάσου 'Αφεντάκη, εκδρομοῦσα έφιππος, έπεσεν εκ του

ζππου της και έμεινεν άπνους. 'Η τοιοῦτον τραγικόν τέλος εύρουσα συμπαθής καλλιτέχνις ήτο από τας πλέον μορφωμένας ήθοποιούς, καλλιστης εκ Κων/πόλεως οικογενείας, εις δε το θέατρον διεκρίθη και διά την συμπαθή και έντονον φωνήν της και διά την χορευτικὴν τέχνην της.

— Εις τὰ «'Ολύμπια» επαιχθη τετρακίς υπέρ έλληνικῶν και άγγλικῶν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν άγγλιστι μία νέα πρωτότυπος και ευφρεστάτη άγγλική σατυρική επιθεώρησις υπό τόν τίτλον «Νέον Λονδίνον» υπό έρασιτεχνῶν αξιωματικῶν και ναυτῶν του έν Πειραιεὶ παραμένοντος 'Αγγλικου ύδρεπλανοφόρου «Ark-Royal». Τέ έργον ποικίλλεται από ευθυμαξήματα και χορούς. Τα γυναικεία πρόσωπα υπεδύθησαν άνδρες με πολλήν φυσικότητα.

— 'Υπέρ των σκοπῶν του «Πανθρακικοῦ Συλλόγου» εδόθη παράστασις εις τὰ «'Ολύμπια», καθ' ην υπό του θιάσου της κ. Κυδέλης επαιχθη τὸ «'Υψηρετιν» του Λαβεδάν, ο κ. Πολέμης ανέγνωσεν ανέκδοτον επίκειρον ποιήμα του και ο ήθοποιός κ. Ν. Παππαγεωργίου άπήγγειλε δύο ποιήματα του Βιζυηνοῦ, την «'Επαίτιδα της Βιζύης» και την «Νοσταλγίαν».

Γ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Τὸ 'Υπουργεῖον τῆς Παιδείας προσεκήρυξε καλλιτεχνικὸν διαγωνισμὸν πολυχρόμων ελληνικῶν εικόνων πρὸς διακόσμησιν τῶν δημοτικῶν σχολείων και υποβοήθησιν τῆς διδασκαλίας. Θέματα τῆς πρώτης σειρᾶς ὄρισε τὰ ἑξῆς: 1) 'Η οπορά, 2) τὸ θέρος, 3) τὸ ἄλωνι, 4) ὁ τρύγος, 5) ὁ ὄρνιθόν, 6) τὸ μονδρι, 7) ὁ χεμῶν, 8) ἡ τράτα, 9) ἡ βασιλόπητα, 10) ἡ Λαμπρή, 11) ἡ Πρωτομαγιά, 12) ἡ φωτιὴς τοῦ 'Αι-Γιάννη, 13) ἡ Γοργόνα και τὸ καράβι, 14) οἱ Καλλικάντζαροι στὸν μύλο, 15) Κωμικὴ σκηνὴ ἐκ τοῦ παιδικοῦ βίου ὡς διακοσμητικὸν διάζωμα τοίχου. Αἱ εἰκόνες πρέπει γὰ ὑποβληθῶσι μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου. Ἀμοιβὴ ἐκάστης εἰκόνας δραχμαὶ 1,000—1,500.

—'Η 'Εταιρεία τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν ἐπεκατέστη τὴν ἀντίληψιν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν καταστραφέντων και σκληθέντων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐν Ἄν. Μακεδονίᾳ κειμηλίων τῆς Βυζ. ἱστορίας και τέχνης ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν και μονῶν.

—'Ωρίσθησαν μέλη τοῦ καλλιτεχνικοῦ συμβουλίου τῆς 'Εθνικῆς Πινακοθήκης ὁ ζωγράφος κ. Κ. Μολέας και ὁ λογογράφος κ. Κ. Χατζόπουλος.

— Εἰς τὴν προθήκην 'Ελευθερουδάκη ἐπὶ τῇ εἰσπλῆ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τοῦ 'Ελληνοσυνμαχικοῦ στόλου, ὁ κ. Μαλέας ἐξέθηκε 20 θαλασσογραφίας, ἐν αἷς εἰκονίζονται μέρη τῆς Πόλεως, ὁ πύργος τοῦ Λεάνδρου, με κυριαρχοῦντα πίνακα - σύμπλεγμα τοῦ 'Ορφέως και τοῦ Πηγάσου πρὸ τῆς Κων/πόλεως. Εἰς

τὰ ἔργα τῶν αὐτῶ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καλλιτέχνης με τοὺς γνωστοὺς παραδόξους χρωματισμοὺς ἀποδίδει ἐπιτυχῶς τὴν ἀτμόσφαιράν και ἄνευ ἀτμόσφαιραν τῆς ὄνειρώδους πραιμουσίης και τὴν γραφικὴν τῆς θάλασσαν με τοὺς ἐναλασσομένους φωτισμοὺς.

—'Απέθανεν ἐν Θεσσαλονίκη ἐνθα ὑπηρετεῖ ὡς ἐφεδρος ὁ νεαρός γλύπτης Μιχ. Καρακατσάνης, υἱὸς τοῦ μακαρίτου γλύπτου 'Ιω. Καρακατσάνη, τοῦ σμιλεύσαντος τὸν ἀνδριάντα τοῦ Διάκου.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς 'Εταιρείας Geo ἐγένετο ἐκθεσις ἔργων τοῦ ἐν Κερκύρα ὕδατογράφου κ. 'Αγγ. Γιαλλινᾶ, ὅστις ἀπὸ τινῶν ἐτῶν δέν εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐκθέσεις. 161 ὕδατογραφαὶ ἐξετέθησαν, παριστώσαι τοπεῖα, μνημεῖα και θαλασσογραφίας διαφόρων τόπων Ἀθηνῶν, Ἠπείρου, Καίρου, Βενετίας, ἰδίως δὲ τῆς Κερκύρας.

'Ο κ. Γιαλλινᾶς εἶνε λεπτότατος ζωγράφος, ποιητικός, κατ' ἐξοχὴν δὲ τεχνίτης τῆς ἀκουαρέλλας. 'Η θάλασσα εἰκονίζεται εἰς διαφόρους θελκτικὰς ἀόψεις. Ἀντιγράφει τὴν φύσιν λεπτομερῶς, ἐξωτερικῶς τὰ μυστηρία της, ἀλλὰ δίχως ἐσωτερικότητα ψυχῆς, προσωπικὴν ἐκφρασιν. 'Ολιγωτέρους πίνακας ἐάν ἐξέθετε, θὰ ἐκέρδιζε περισσότερον εἰς ἐκτίμησιν ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης. Οἱ πίνακες λ. γ. τῶν ἀρχαίων μνημείων και τῆς Βενετίας—τινὲς τῶν ὁποίων φαίνονται ἀντιγραφαί—και μικροὶ τινες πίνακες διὰ τὸ ἐμπόριον γραφέντες;—ἔπρατε γὰ λείπου.

Τὰ καλλίτερα ἔργα τῆς ἐκθέσεως εἶνε ἡ Ρεμματιὰ (ἀρ. 73), τὸ Καλοκαιριῶδ πρῶτῃ, ἡ παριστώσα ποίμνιον, ἡ ἀνθισμένη εἴσοδος κήπου. Ἐπίσης προκα-

λοῦν ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἡ Τρικυμία με ἓνα θαυμάσιον σπάσιμον τοῦ κύματος, Πρὸς τὸ τέμα—ποιητικώτατον—ἡ λεπτοειργασμένη Ἀποψις Κερκύρας, αἱ Ροδοδάφναι, ἡ γλυκύτατα φωτισμένη Λίμνη, τὸ Ἀνάκτορον Κερκύρας ἀπὸ τῆς θαλάσσης θεόμενον, τὸ ὑπ' ἀριθ. 64 φθινόπωρον—διότι ὑπάρχουν και ἄλλα οὐχὶ τόσο ἐπιτυχῆ—κάλλιστον εἰς φῶς, ὁ Ποταμὸς Κερκύρας, ἡ Μελαγχολία—ὦρα ἐσπερινοῦ με πένθημα κωπαισία,—ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸ Μοναστήρι, τὸ Διὰ τὴν βοσκὴν. Ἐν γένει εἰς τὰ ἔργα του ὁ κ. Γιαλλινᾶς εἶχει ἀρίστην προοπτικὴν, ὕστερεὶ ὅμως εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῶν προσώπων, ἅτινα παρενθῆται εἰς τὰς εἰκόνας του, διότι προσωπογραφίαν οὐδεμίαν ἐκθέτει. Ἐπωλήθησαν ἀρκετοὶ πίνακες ἀξίας 20.000 δραχμῶν ἀγορασθέντες ὑπὸ τῶν κ. κ. Παπαδάμ, Σ. Ἐμπερικου, Σολωμοῦ, Σ. Στεφάνου, Ντεμίντωφ, Αἰγινήτου, Καραπάνου, Μελά, Μπένση, Βαφειαδάκη, Γεωργιάδου και ἄλλων.

—'Ο κ. Αἰμ. Προσαλέντης ἐξέθεσε πίνακα παριστώντα τὴν Κωνσταντινούπολιν και τὴν Ἀγ. Σοφίαν ἐν ὄρᾳ λυκαυγῶς ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς ναυλοχοῦντα τὸν «'Αβέρωφ». Ὁ πίναξ ἠγοράσθη ὑπὸ του ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.

—'Ο ἐν Θεσσαλονίκη παρεπιδημῶν Γάλλος ἀρχιτέκτων κ. Ἐμπρᾶρ ἀνέλαβε γὰ διδάξῃ ἐπὶ τριετίαν τὸ μάθημα τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Προήχθησαν εἰς καθηγητὰς τοῦ 'Ωδείου Ἀθηνῶν οἱ κ.κ. Σ. Φαραντάτος τοῦ κλειδοκυμβάλου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχωρήσαντος κ. Λογκομπάρδη διορισθέντος καθηγητοῦ τοῦ ἐν Νεαπόλει 'Ωδείου, Φ. Οἰκονομίδης τῆς ἀρμονίας και ὁ κ. Τζουμάνης τοῦ βαθυχοῦδου. Διορίσθησαν διδασκάλισσαι τοῦ κλειδοκυμβάλου αἱ δεσπ. Μ. Παπαγαμπούλου και Μ. Βασιλάκη. Ὁ κ. Φ. Βολωνίνης ἀποστέλλεται εἰς Εὐρώπην πρὸς τελιοποίησιν ὡς ὑπότροφος τοῦ Ἀβερωφείου κληροδοτήματος.

—Διορίσθη διδάσκαλος τοῦ βιολίου εἰς τὸ 'Ωδεῖον Θεσσαλονικῆς ὁ κ. Φ. Παπουλιάς.

—Νέα καλλιτέχνις τοῦ ἄσματος, ἡ δεσποινὶς Φωτεινὴ Σκαρამαγκᾶ ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν πρὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινῶ ἐγκαινιάσασα τὴν χειμερινὴν μουσικὴν περιόδον. Εἶνε μεσόφωνος, μαθήτρια τῆς Παρισινῆς καλλιτέχνιδος, Ρόζας Καρόν, διακρινομένη διὰ τὴν έντασιν τῆς φωνῆς και τὴν εὐστροφίαν. Τραγουδεῖ με ἀρκετὸν αἶσθημα, θὰ καταστῆ δὲ τελειότερα, ἐάν συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς της. Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις ἔφαλε μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας μονωδίας ἀπὸ τῶν «Σαμψῶνα και Δαλιδᾶν», τὸν «'Ορφέα» τοῦ Γκλόου, τὴν «Αὐγὴν τοῦ Φωρὸ και τὴν «Γρηὰ ζωῆ» τοῦ κ. Καλομοίρη, ἣν ἐχρωμάτισεν ἐκφραστικώτατα. Εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον συνώδευσεν ἡ κ. Χ. Καλομοίρη.

— Χάρις εἰς τὸν κ. Καλομοίρη, ὅστις με τὴν θαυμαστὴν δραστηριότητά του συγγελεῖ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἑλλ. μουσικῆς, ἀπεκτίσαμεν και δευτέραν ὀρχήστραν, καθαρῶς στρατιωτικὴν. Τὰ στελέχη αὐτῆς ἀνήκουν βέβαια εἰς τὸ 'Ωδεῖον, ἀλλὰ και μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν θὰ ἐξακολουθήσῃ ὑφισταμένη ἡ τῶσον εὐδιώνως καταρτισθεῖσα πρότυπος Στρατιωτικὴ ὀρχήστρα.

'Η α' συναυλία ὑπῆρξε πολὺ ἱκανοποιητικὴ. Τὸ πρόγραμμα ἐκλεκτόν, εἶχε ὅμως τὸ μειονέκτημα γὰ εἶνε μακρότατον. Προτιμώτερον θὰ ἦτο αἱ ἐμφανίσεις γὰ ἦσαν συχνότεραι με προγράμματα συντομότερα.

'Η ὀρχήστρα, ἐκτὸς τῶν συνθέσεων αἱ ὁποῖαι ἐπαίχθησαν και ἄλλοτε, ἐξετέλεσεν ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τῆς Γαλλ. μουσικῆς τὸ Rigodon τοῦ Ραμῶ και τὴν περιφημον Ἐρωτικὴν σκηνὴν ἀπὸ τῶν «Ρωμαίων και 'Ιουλιέτταν» τοῦ Μπερλιὸς θανμασίαν εἰς παράστατικότητα ἡ χορωδία ἀπὸ τῶν παρασκηνίων ἐψάλλε τὸ ἄσμα τῶν Καπουλέτων. Ὁ κ. Καζαντζῆς, λοχαγὸς ἐπιθεωρητῆς τῶν μουσικῶν τῆς Μακεδονίας μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου ἠκούσθη μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος εἰς τὸ Κονσέρτο τοῦ Tartiti πρώτην φορὰν παιζόμενον ἐν Ἀθήναις, μεστὸν εὐγενείας ὕφους, ἀνεπιτηδεύτου φρασεολογίας και βάθους ἐκφράσεως. Καὶ τρία ἄλλα τεμάχια τὰ ὁποῖα ἐπαίξε, ἔδειξαν τὴν μεγάλην δεξιότητά του, τὴν σταθερότητα και τὸ αἶσθημα. Αἱ Ἑλληνικαὶ συνθέσεις κατεῖχον τιμητικώτατην θέσιν εἰς τὸ πρόγραμμα. Ἐπαίχθησαν ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν ἐν πρελούντιο, ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτον ἔργον «'Η Ζωὴ εἶν' ὄνειρον» τοῦ κ. Λαυράγκα, τὸ ὁποῖον καίτοι γραφέν πρὸ τριακονταετίας ἐξετέλεσθη διὰ πρώτην φορὰν δημοσίᾳ, διακρίνεται δὲ διὰ τὴν νεανικὴν ὀρμὴν τῆς ἐμπνεύσεως. ἡ Ἑλληνικὴ Σουίτα τοῦ ἰδίου, τὸ ἰντερμέτζο ἀπὸ τὴν «Μάρτυρα» τοῦ Σαμάρα, ἡ «Ταφή» τοῦ κ. Μητροπούλου και ἡ «Γιορτὴ» τοῦ κ. Λαμπελέτ. Μόνον ὁ Καλομοίρης ἐκ μετριοφροσύνης ἐγενεν ὡς συνθέτης, ἀλλὰ ἀνεπληρώθη ἡ ἑλλειψις διὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ὀρχήστρας, εἰς ἣν ἔδιδε πολλὴν ζωὴν ἰδίως κατά τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Ἑλλ. ἔργων.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

'Απεφασίσθη ὀριστικῶς ἡ ἴδρυσις τοῦ Μουσείου τῶν Ἑλληνικῶν χειροτεχνημάτων, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ συγκεντρωθοῦν ὅλα τὰ ὑπάρχοντα ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι σήμερον. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Μουσείου κατηργήσθη ἐκ τοῦ κ. Μελά, βουλευτοῦ ὡς προέδρου, τῶν κ. κ. Δροσίνη, τμηματάρχου τῶν καλῶν Τεχνῶν, Κουρουγιώτου ἀρχαιολόγου, Οὐεῖς διευθυντοῦ τῆς Ἀγγλικῆς ἀρχ. σχολῆς, Σωτηριάδου καθηγητοῦ και τῶν κυριῶν Εὐκλείδου και Φρερῆ. Τὸ Μοσεῖον προσωρινῶς θὰ ἐγκάτασταθῆ εἰς τὸ παρὰ τὸ Μοναστηράκι Τουρκικὸν τζαμί. Διευθυντῆς νοῦ Μουσείου διορίσθη ὁ ζωγράφος κ. Μαλέας.

— Ἡ Νομικὴ σχολὴ ἀπεφάσισεν, ὅπως δαπάνη τοῦ Πανεπιστημίου ἐκδοθῆ Νομικὴ βιβλιογραφικὴ ἐργασία τοῦ κ. 'Ιω. Φαραντάτου. Ἐφήμις 3620 δρ. διὰ τὴν τύπωσιν τοῦ α'. τεύχους.

—'Ο ἐν Ἀθήναις παραμείνας Βέλγος νομομαθῆς και συγγραφεὺς κ. Βάν Ντὲ Μπὸς ὁμίλησεν εἰς τὰ «Διονύσια» περὶ τοῦ κρυφοῦ τύπου εἰς τὸ Γερμανοκρατούμενον Βέλγιον, πῶς δηλοῖ Βέλγοι πατριῶται ἐκφυλοφοροῦν μυστικὰς μικροσκοπικὰς ἐφημερίδας διὰ μυστρίων τεχνασμάτων διὰ γὰ τονώσων τὸ φρόνημα τοῦ πληθυσμοῦ. Εἰς τὸν «Παρνασσόν» ὁμίλησε περὶ τοῦ μεγάλου Φλαμανδοῦ ποιητοῦ Βεράρεν, μεθ' οὗ συνεδέετο διὰ προσωπικῆς φιλίας, ἀνέγνωσε δὲ με ἔγτονον και παλλομένην ἐκ συγκινήσεως φωνὴν χα-

ρακηριστικά ποιήματα του κατ' ἐξοχήν ποιητικού ἀντιπροσώπου του Βελγίου, εἰς ἃ περιγράφεται ἡ μυστικοπαθὴς ὠραιότης τῆς ἤδη κατεστραμμένης Φλάνδρας.

Ὁ κ. Βλν Ντέν Μπὸς δι' ἐκκλήσεώς του δημοσιεύει εἰς τὸν τύπον ζητεῖ τὴν ὑποστήριξιν τῶν καλλιτεχνῶν καὶ συγγραφέων διὰ τὴν ἀναύστασιν τῆς Λουβαίν, τῆς ὁποίας κατεστράφησαν κατὰ τὸν πόλεμον ἡ Μητροπόλις, θαυμασία Γοτθικὴ ἐκκλησία περιέχουσα ἔργα καλλιτεχνικὰ μεγίστης ἀξίας, γλυπτὰ καὶ ἐκ ξύλου καὶ ἐν σκεύασμα τοῦ 1540, αἱ Στοιαί τοῦ Πανεπιστημίου, ἐπίδειγμα τέχνης τοῦ 17. αἰῶνος ἡ Βιβλιοθήκη παρέχουσα 250.000 τόμους, ἐξ ὧν 500 χειρόγραφα, καὶ 1000 ἐκ τῶν σπανιωτάτων βιβλία.

— Συζήτησις ἐγένετο ἐν συνεδρίῳ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκατονταετηρίδος περὶ τῶν λογοτεχνικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδοθῶν ἐπὶ τῷ πανηγυρισμῷ. Ἀπεφασίσθη νὰ γίνων διαγωνισμοὶ δι' ἕκαστον εἶδος λογοτεχνίας μὲ μεγάλα βραβεῖα. Ἐν εἰδικῇ ἐπιτροπῇ ἐνεκρίθη ἡ πρότασις, ὅπως δι' ἐράνου μαθητικοῦ ἐνὸς δακαλέπτου—300,000 ὑπολογίζονται οἱ μαθηταὶ καμαθητῆραι — ἰδρυθῆι μνημεῖον ἀγαμνηστικῶν τῶν Ἱεῖρολογιτῶν, οἵτινες ἐθεμελίωσαν τὸ ἔθνος, ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως.

— Ἐπιτροπὴ ἐκ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ.κ. Πετμεζῆ, Ζέγγελ, Σωτηριάδου, Λιβιεράτου καὶ Χόνδρου, περιελθούσα τὴν Ἄνατολικὴν Μακεδονίαν, διεπίστωσε τὰς βουλγαρικὰς κακουχίας. Τὴν ἐπιτροπὴν παρηκολούθησαν οἱ Ἄγγλοι ἀνταποκριταὶ Ντόρμερ καὶ Μπάρρελ καὶ ὁ ζωγράφος κ. Ν. Λύτρως. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καταγγελλίας τῶν βουλγαρικῶν θηριωδιῶν, ἀπῆλθον οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Ἀνδρεάδης εἰς Ἀμερικὴν, Μενάρδος εἰς Ἀγγλίαν, Λιβιεράτος εἰς Ἰταλίαν, Σωτηριάδης εἰς Ἑλβετίαν, Σβορώνος, Ζέγγελος καὶ Χόνδρος εἰς Γαλλίαν.

— Ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Μανώλης Μαγκάκης, πεζογράφος καὶ ποιητῆς, διακριθεὶς μεταξὺ τῶν νεωτέρων. Ἐδημοσίευσεν μελέτας καὶ σκέψεις ἐπὶ φιλολογικῶν θεμάτων, μετέφρασε δὲ ἱκανὰ ποιήματα ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς, μετὰ πολλῆς δ' ἐπιτυχίας τὰ περίφημα «Σονέττα» τοῦ Σαίξπηρ, ἅτινα καὶ ἐξέδωκε τῷ 1911. Ἐκ τῶν πιστοτέρων μαθητῶν τοῦ ἀληθομνήτου Στεφάνου Μαρτζώκη, ἔγραψε στίχους, τοὺς ὁποίους διαπνέει βαθύ αἰσθημα. Εἰς τὴν «Πινακοθήκην» συνεργάσθη ἄλλοτε, δημοσιεύσας πρωτότυπα καὶ κατὰ μετάφρασιν ποιήματα. Ἐπὶ τοῦ νεοσκαφοῦς τάφου του ἐτελέσθη φιλολογικὸν μνημόσυνον, κατὰ τὸ ὁποῖον ὠμίλησεν ὁ κ. Ὁμ. Εὐελπίδης.

— Ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ὁ δημοσιογράφος Κωνσταντ. Κούσουλας. Ἐπὶ δεκαπενταετίαν εἰργάσθη εἰς τοὺς «Καιροὺς» καὶ ἄλλας ἡμερησίδας, σημεῖώςας πλείστας ἐπιτυχίας.

— Συνεστήθη ἐν Ἀθήναις ἡ Ἑλληνοβελγικὸς Σύνδεσμος. Σκοπεῖ τὴν σύσφιξιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο πολυπαθῶν χωρῶν. Αἱ πρῶται ἀποφάσεις εἶνε νὰ σταίη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Λουβαίν ἑλληνικὰ βιβλία, ἀρχαῖα καὶ νέα, μάρμαρα διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς βιβλιοθήκης καὶ ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ μουσείου τὸ ἀγαλμα τῆς Νεμέσεως.

— Συνεστήθη ἐν Ἀθήναις ἡ Ἐνωσις πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πο-

λίτου· κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἐν Παρισίοις ὁμωνύμου Ἐνώσεως. Μέλη τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἐξελέγησαν οἱ βουλευταὶ κ.κ. Νάκος, πρόεδρος, Καφαντάρης, Ἀβέρωφ, Ἀραβαντινός, Σίδερης, οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ.κ. Πετμεζῆς, Τριανταφυλλόπουλος, Σωτηριάδης, Σβορώνος, οἱ δημοσιογράφοι κ.κ. Κουτούλης, Πετσόπουλος, Γιαννιὸς καὶ οἱ κ.κ. Γληνός, Κ. Χατζόπουλος, Δελμούζος, Σακαλῆς καὶ Δοξιάδης. Σκοπὸν ἔχει ἡ Ἐνωσις νὰ ἐπαρβαίη εἰς πᾶσαν πείσιν κατὰ τῶν ἀνισχύρων ἐθνῶν καὶ νὰ προκαλῆ τὴν προσοχὴν τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ πάσης ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου ἀθαιρείας.

— Ἡ Ἐταιρεία τοῦ Ἑλλ. Θεάτρου ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῆς ἑλλ. ἑκατονταετηρίδος προεκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφὴν δράματος ἢ τραγωδίας πολυπράκτου εἰς πεζὸν ἢ ἔμμετρον λόγον μὲ θέμα ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ, ἱστορικοῦ ἢ κοινωνικοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ 17. αἰῶνος μέχρι τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἀνεξαρτησίας αὐτῆς. Προθεσμία τῆς ὑποβολῆς ἔργων ὠρίσθη ἡ 31 Δεκεμβρίου 1919. Βραβεῖα ὠρίσθησαν, α' 5.000 δρ., β' 3.000, γ' 2.000. Τὰ βραβευθησόμενα θὰ εἶνε κτῆμα τῆς Ἐταιρείας ἐπὶ τριετίαν, θὰ παρασταθῶν δὲ ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς.

— Ὁ μέγιστος τῶν συγχρόνων Ἀγγλων ποιητῶν Ρώσαρντ Κίπλιγκ, ὁ ἐμπνευσμένος ψάλτης τῶν «Ἐπιτὰ Θαλασσῶν» μετέφρασεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἐμμέτρως ἐπὶ τὰς στροφὰς τοῦ Ἑνικοῦ μας ὕμνου, τὰς χαρακτηριστικωτέρας, ἃς τοῦ ὑπέδειξεν ὁ κ. Κακλαμάνος. Ἡ μετάφρασις ἐγένετο εἰς τὸ ἴδιον μέτρον τοῦ Σολωμοῦ, οὕτως ὥστε ὁ μουσικὸς ρυθμὸς τοῦ Μαντζάρου παραμένει ὁ ἴδιος. Εἰς τὸ Λονδίνον ἠκούσθη ψαλλόμενος ὁ ὕμνος μὲ τοὺς στίχους τοῦ Κίπλιγκ. Ἡ μετάφρασις ἐδημοσιεύθη ἐν περιόπτῳ θεοσει τοῦ Ἡμερησίου Τηλεγράφου. Τὸ ἀντίτιμον δὲ τῶν 28 στίχων τῆς μεταφράσεως — 50 λίρας στεργίνας — ὁ ἐθνικὸς ποιητῆς τῶν Ἀγγλων ἐδώρησεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν.

— Συνέστη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ.κ. Γληνοῦ, Καζαντζῆ, Νάζου, Δροσίνη καὶ Λάμψα πρὸς σύνταξιν εἰδικῶν προγραμμάτων διὰ τὰ ῥθεῖα Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ μορφώνονται οἱ διὰ τὰ σχολεῖα τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως διδάσκαλοι τῆς φθικῆς καὶ τῆς ἐνοργάνου μουσικῆς.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἐγένετο ἐκθεσις πολεμικῶν φωτογραφιῶν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ μετώπου. Εἰς ἑπερτριακοσίτας εἰκόνας ἀναπαρίσταται ἡ δρᾶσις τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ. Διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐλήφθη πρόνοια ὅπως διὰ φωτογραφιῶν διαωνισθοῦν τὰ Ἑλληνικὰ πολεμικὰ γεγονότα ;

— Ἀπέθανεν ἐν Γενεύῃ ὁ Νικ. Πιλάβιος, ὁ γνωστός εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους ὡς ἄριστος ἐρασιτέχνης φωτογράφος.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀπεφάσισε τὴν ἰδρυσιν μουσείου τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τὸ ὁποῖον θὰ περιλάβῃ ὅ,τι σχετικὸν μὲ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον — ὄργανα, βιβλία, τετράδια, θρανία, εἰκόνας κλπ. — ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπὶ Καποδιστρίου ἐμφανισεῶς τῶν μέχρι σήμερον.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ὀγγρος χωρικός πλησίον τῆς Κομίν σκάπτων τὸν ἀγρὸν του εὗρεν ὕδριαν περιέχουσαν 18.000 ἀρχαῖα ρωμαϊκὰ νομίσματα. Τὰ πλείστα περὶ τὰς ἐπτὰ χιλιάδας φέρουν ἀπεικονίσεις τῶν αὐτοκρατόρων Γαλλιανῶ (253—268 μ. Χ.) καὶ Κλαυδιανῶ τοῦ Β' (268—270 μ. Χ.), 800 φέρουν τὴν μορφήν τοῦ Αὐρηλιανῶ. Τὸ ἀρχαιότερον ὄλων εἶνε τὸ εἰκονίζον τὸν Καρακάλλαν (198—217).

— Ἐν Ὁρωπῷ ἐνθ' ἀνεσκάπτετο ἡ μεγάλη στοὰ τοῦ αὐτοῦ ναοῦ, ἀπεκαλύφθησαν πολλὰ Βοιωτικὰ καὶ Χαλκιδικὰ νομίσματα, ἀγγεία καὶ ἄλλα ἀντικείμενα.

— Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς κ. Καλογερόπουλος κατὰ τὸ 70 χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Σερρῶν—Θεσσαλονίκης ἀνεῖρε πλάκα μεγάλης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, παριστάσαν ἐξ πρόσσωπα.

— Εὐρέθη ἔξωθεν τῶν Θηβῶν διπλοῦς τίφος θαλαμοειδῆς ἑλληνικῶν χρόνων, περιέχων διάφορα ἀντικείμενα, ἀγγεία κλπ.

— Ἐν θεοσει Τραπεζῆς Τούμπας Θεσσαλονίκης ἀνεκαλύφθη δόλοκληρον νεκροταφεῖον μὲ τάφους τοῦ 5. π. Χ. αἰῶνος ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐρέθησαν πλούσια εἰρήματα, χρυσὰ ψέλλια, θαυμάσιον περιδέραιον καὶ ἀγγεία μὲ ὠραίας παραστάσεις. Ἄπαντα Πρωτοκορινθιακὰ καὶ Κορινθιακὰ.

— Εἰς τὴν Τεγέαν ἐκαθαρίσθη τὸ ἱερόν τῶν Καρποφόρων θεῶν, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης, τὰ ἄπειρα δὲ εὐρεθέντα πῆλινα ἀγαλμάτια τῶν δύο τούτων θεῶν πρὸ πάντων, τινὰ ἐκ τῶν ὁποίων φυσικοῦ μεγέθους, καθιστῶσι τὸν χρόνον σημαντικώτατον καὶ τὸ Μουσεῖον τῆς Τεγέας μοναδικὸν ὡς πρὸς τὰ πῆλινα εἰδώλια. Περισσότεροι τῶν 500 διάφοροι τύποι ἀγαλμάτων παρτηρήθησαν. Τὰ ἀγαλμάτια τῆς Κόρης (Περσεφόνης) εἶνε ὠραιότατα καὶ ὁ τύπος αὐτῶν προέρχεται ἐκ τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς τῆς τέχνης τοῦ Φειδίου. Ἀρχιτεκτονικῶς ἡ ἀνασκαφὴ εἶλεν ἐπίσης ἀξιόλογα ἀποτελέσματα.

— Ἡ κατὰ τὸ 1907 συνοικισθεῖσα παρὰ τὸν Ἄλμυρον τῆς Θεσσαλίας Νέα Ἀγχιάλος ἐκτίσθη ἐπὶ τῶν εἰρηκίων τοῦ βορείου μεσαιωνικοῦ Ἄλμυροῦ, τοῦ διαδεχθέντος τὰς Φθιώτιδας Θήβας τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, τὰς ἐκτισμένας παρὰ τὴν ἀρχαίαν Πύρασον. Οἱ Ἀγχιαλίται κατὰ τὴν θεμελίωσιν τῶν οἰκιῶν των εὐρίσκουν συνήθως εἰς βάθος 2 περίπου μέτρων διαφόρους ἀρχαιότητος καὶ ἐπιγραφὰς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀρχαίων χριστιανικῶν χρόνων, τὰς ὁποίας ὁ ἐπιμελητῆς ἀρχαιοτήτων Θεσσαλίας κ. Γιαννόπουλος ἔχει συναθροίσει. Ἐσχάτως, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνευρέσεως τμήματος μωσαϊκοῦ δαπέδου μεγάλου Χριστιανικοῦ ναοῦ ὁ ἔφορος κ. Σωτηρίου, ἐνήργησε μικρὰν σκαφικὴν ἔρευναν ἵνα προσδιορίσῃ τὸ ἀνευρεθὲν κτίσμα, ὅτε ἦλθεν εἰς φῶς ὁ περίπου μέτρα δεξιότερον τοῦ Μωσαϊκοῦ δαπέδου μικρὸν ἐργαστήριον Μωσαϊκῶν, ἦτοι χαμηλὸς κυλινδρικός κλίβανος ἔχων ζώνην κατὰ τὸ μέσον καὶ μαρμαρίνην πλάκα κατὰ τὴν βάσιν· ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ περὶ τὸν κλίβανον χώρου, τοῦ ἐπεστρωμένου διὰ μαρμαρίνων πλακιδίων, ἀπέδωκε πλῆθος ὑλίνων τεμαχίων καὶ κόπηνος διάφορων χρωμάτων, τὰ ὕλικα δηλ. διὰ τῶν ὁποίων κατεσκευάζοντο αἱ πολύχρωμοι ψηφίδες τῶν μωσαϊκῶν. Ἡ ἀνεύρεσις τοῦ προχείρου τούτου ἐργαστηρίου, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίηθ' ἐπὶ τὴν ψηφίδω-

σιν τοῦ ἀνευρεθέντος ναοῦ, ἐνέχει σπουδαιότητα, καθόσον ἀλλαγῶν μέχρι τοῦδε δὲν ἀνευρέθη ἀνάλογον. Ὁ κ. Σωτηρίου φρονεῖ ὅτι ἡ Ν. Ἀγχιάλος, ἂν ἀνασκαφῆ συστηματικῶς, θὰ παρουσιάσῃ νεκρόπολιν μεγάλης ἐκτάσεως, καὶ μάλιστα νεκρόπολιν ἀρχαίων Χριστιανικῶν χρόνων, τὰς χριστιανικὰς Φθιώτιδας Θήβας.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐπὶ τῆς Ἐταιρείας Διαφημῆσεων «Coch Rouge» ἤρξατο ἐκδιδόμενον δεκαπενθήμερον γελοιογραφικὸν λεύκωμα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Γέλιο». Ἐκαστον τεύχος περιλαμβάνει ὀκτὼ ὀλοσελίδους γελοιογραφίας τῶν κ.κ. Νουάρ καὶ Ε. Παπαδημητρίου, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, μὲ δίχρωμον ὠραῖον ἐξόφυλλον. Παρελθόντων γνωστότατα πρόσωπα εἰς τὴν πολιτικὴν, τὸν στρατὸν, τὸ θέατρον, τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, εἰς λίαν ἐπιτυχεῖς γελοιογραφίας. Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται ὁ δραχμίας.

Ὁ κ. Ν. Βεργωτῆς μουσικὸς ἐπιφυλλιογράφος ἐξέδωκε σύνθεσιν του ὑπὸ τὸν τίτλον Marche—Elegie.

Ἐξεδόθησαν ἐν Ἀθήναις νέα περιοδικὰ : «Φιλελεύθεροι ἀρχαῖ» Δισεβδομαδισία πολιτικὴ καὶ οἰκονομολογικὴ ἡμερησῆς. Διευθυντῆς Φ. Βάμβας. «Βωμός» Δεκαπενθήμερον φιλολογικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς Σπ. Μόσχος. Συγκεντρώνει ἐκλεκτικὴν λογοτεχνικὴν ὕλην, τῶν νέων ἰδίως, καὶ κριτικὰ σημεῖώματα.

«La Revue de Grèce» Μηνιαία πολιτικὴ καὶ φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις, σκοποῦσα τὴν διαφύτισιν τῶν ξένων διὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἑλλ. ζῶην. Εἰδικοὶ συνεργάται πραγματεύονται ζητήματα πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Γραφεῖα, ὁδὸς Λέκω 3.

«Τὸ μέλλον» Ἐπιθεώρησις τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐπιστημῶν μετὰ Ναυτικοῦ δελτίου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ι. Σπετσιώτου.

«Ἐλεύθερον Βυζάντιον». Φιλολογικὸν περιοδικόν, ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον. Διευθ. Ἄλ. Κόκκιος.

«Πανεπιστημιακὴ Ἐπιθεώρησις» ἑβδομαδιαῖον ὄργανον τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν.

Εἰς τεύχος ἐδημοσιεύθησαν τὰ κυριώτερα μέρη τοῦ ἐν τῇ Γαλλικῇ Βουλῇ ἐκφωνηθεισῶν λόγου τοῦ Κλαυδίου Κοσσὲν μιᾶς εὐγλόττου ἐκκλήσεως ὑπὲρ τῶν Μουσείων τῶν κατακτηθεισῶν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν Γαλλικῶν καὶ Βελγικῶν πόλεων.

ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 27

Τμήμα ἐσωτερικῶν ἀρρώστων διὰ θεραπείας καὶ ἐγχειρήσεις ἔλων τῶν ὀφθαλμικῶν νοσημάτων.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΙ ΥΠΟ ΠΟΛΛΩΝ ΑΛΛΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥΧΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικόν	Δρ. 6.000.000
Καταβεβλημένον	» 1.500.000
Αποθεματικόν	» 1.820.000

ΕΡΓΑΣΙΑΙ:

- Η Λαϊκή Τράπεζα πωλεί συνάλλαγμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀγοράζει ἐπιταγὰς (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
- Εἰσπράττει γραμμάτια τρίτων καὶ τοκομερίδια.
- Πωλεῖ καὶ ἀγοράζει παντὸς εἵδους χρεώγραφα καὶ λαχειοφόρους ὁμολογίας.
- Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ κοσμημάτων.
- Δέχεται καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν, ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ καταθέσεις ταμειυηρίου.
- Ἐν γένει δ' ἐκτελεῖ πᾶσαν ἐργασίαν τραπεζιτικῆς φύσεως.

Γενικὸς Διευθυντῆς Δ. ΔΟΒΕΡΛΟΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

1918—ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΕΞ - ΔΡ. 1,200,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην κλήρωσιν	Ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν	400,000
	Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν	200,000

*Ἐκαστον ἀκέραιον γραμματίον τιμᾶται δραχ. 4, δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα τέταρτα γραμματίου τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

Κέρδη	Δραχμαὶ	Ἐν ὄλφ
1	80,000	80,000
1	20,000	20,000
2	2,500	5,000
6	1,000	6,000
15	400	6,000
25	200	5,000
1950	40	78,000
2000		200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 25 Φεβρουαρίου 1918, ἡ δευτέρα τῇ 29 Ἀπριλίου 1918, ἡ τρίτη κλήρωσις τῇ 24 Ἰουνίου 1918, ἡ τετάρτη τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1918, ἡ πέμπτη τῇ 25 Νομβρίου 1918 καὶ ἡ ἕκτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1918.

Δι' ἐκάστην τῶν κληρώσεων ἐκδίδονται ἴδια ἀκέραια γραμμάτια, πωλούμενα ἀντὶ τεσσάρων δραχμῶν ἰσχύοντα δι' ὁλόκληρον τὸ κέρδος, καὶ δυνάμενα νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τέταρτα γραμματίου, τιμώμενα ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἕκαστον καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

*Ἀμοιβαί, ὧν δὲν ἐζητήθη ἡ πληρωμὴ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κληρώσεως, παραγράφονται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου.

Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας πρὸς μεταπώλησιν διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος, κατόπιν εἰδικῆς μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν συμφωνίας, γραμμάτια ἢ τιμήματα γραμματίου ἀξίας δέκα χιλιάδων δραχμῶν, παρέχεται ἔκπτωσης ἐπὶ τοῦ τιμήματος αὐτῶν 15 ο)ο, εἰς δὲ τοὺς ἀγοράζοντας διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος γραμμάτια ἢ τιμήματα γραμματίου ἀξίας χιλίων δραχμῶν τοὐλάχιστον, παρέχεται ἔκπτωσης 10 ο)ο, καὶ εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς ἐπιτετραμένους τὴν πώλησιν γραμματίων καὶ τιμημάτων γραμματίου, παρέχεται ἔκπτωσης 5 ο)ο.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ **Γραφεῖον Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων**, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν.

Ὁ Διευθυντῆς Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ